

(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ (ΚΕΦ. Β' 15)

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΓΝΗΣΙΟΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 424-425

ΕΤΟΣ ΙΗ' ΤΕΤΑΡΤΗ 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1963 (Π.Ο.Η.)

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 2

ΤΗΛ. 628.280 ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ Τ. 147

«Θεαρχίῳ νεύματι, πάντοθεν οἱ θεοφόροι Ἀπόστολοι ὑπὸ νεφῶν, μεταρσίως αἰρόμενοι... τὸ θεοδόχον καὶ ἀκραϊφνέστατον Σῶμα προπέμπουσι, τῷ δέει κρατούμενοι».

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΙΕΡΑΡΧΙΑΝ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Β'

Δὲν ὑπάρχει δευτέρα γνώμη ὅτι ἡ μεταρρύθμισις τοῦ ἡμερολογίου εἰς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἑορτολογικὴν ἐθιμοταξίαν ὑπῆρξεν αὐθαίρετος, μονομερής, ἀψυχολόγητος καὶ σκανδαλώδης. Τοῦτο ὁμολογοῦν ἀκόμη καὶ ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἐτάχθησαν ἐνθέρμως ὑπὲρ τῆς μεταρρυθμίσεως. Διότι, ἐν εἰλικρινεῖ ἀναγκάζονται ἐκ τῆς ἐκβάσεως τῶν πραγμάτων νὰ παραδεχθῶσιν καὶ ὁμολογήσωσιν ὅτι μία τοιαύτη μεταρρύθμισις πανορθόδοξον ἐνδιαφέροντος, ἔπρεπε νὰ γίνῃ μετὰ μεγάλης περισκέψεως καὶ χωρὶς νὰ προκύψωσιν ἀντιγνωμίαι καὶ δημιουργηθῶσι σκάνδαλα ἀπειλοῦντα αὐτὴν ταύτην τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας. Καὶ πράγματι ὡς ἐγένετο, βεβιασμένως, ἀκαίρως, ἀπαρασκευάστου καὶ ἀπληροφορήτου διατελοῦσης τῆς κοινῆς συνειδήσεως, καὶ εἰς περιστάσεις ἀνωμάλους διὰ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος, λόγῳ τῆς τρομερᾶς Μικρασιατικῆς καταστροφῆς καὶ τῆς καταπιεζούσης αὐτὸ μεγάλης μερίμνης πρὸς περίθαλψιν χιλιάδων προσφύγων, ἀπεδείχθη ὅτι οἱ ἐμπνευσθέντες τὴν μεταρρύθμισιν ἑσπεροῦντο ἐπιγνώσεως τοῦ τολμήματος αὐτῶν, καὶ ἐφωρόθησαν ξένοι πρὸς πᾶσαν συναίσθησιν σεβασμοῦ πρὸς τὴν ἀκραιφνῇ ὀρθόδοξον ἐλληνικὴν ἰδεολογίαν.

Ὅτε τῷ 1923 ἡ μεταρρύθμισις ἐγένετο ἀποδεκτὴ εἰς τὸ Κράτος διὰ τὰς κοινωνικὰς σχέσεις καὶ ἐμπορικὰς συναλλαγὰς εἶναι ἀληθές ὅτι αὕτη δὲν συνήντησεν ἀντιδράσεις, διότι περιωρίσθη ἔξω τοῦ περιβάλλου τῆς Ἐκκλησίας. Τὸ Β.Δ. τῆς 18 Ἰανουαρίου 1923 ὠριζεν ἀκριβῶς τοῦτο ὅτι διὰ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὰς ἑορτὰς θὰ τηρῇται τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον. Καὶ ἐπειδὴ ἡ μεταρρύθμισις δὲν ἔθιγε τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν τοῦ λαοῦ, οὐδόλως ἐγένετο αἰσθητή, διότι ἀνωμαλία τις εἰς τὰς ἐμπορικὰς συναλλαγὰς καὶ τὰς λοιπὰς κοινωνικὰς σχέσεις οὐδεμία προέκυπεν.

Ἄλλ' ὅταν ἡ μεταρρύθμισις κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος, τὸ 1924, εἰσῆχθη καὶ εἰς τὸ ἑορτολόγιον τὸ ἀκίνητον τῆς Ἐκκλησίας, (τοῦ κινητοῦ τοῦ ἐκ τοῦ Πάσχα ἐξαρτωμένου, μὴ μὲν θιχθέντος, ἀλλὰ καὶ μὴ μείναντος τελείως ἀνεπηρέαστου), ἐπὶ ἀθετήσῃ πολλῶν

ἱερῶν Κανόνων, ἀφορώντων εἰς τὴν κοινὴν ὁμοιόμορφον καὶ ταυτόχρονον θείαν λατρείαν, καὶ ἐπὶ παραβάσει τοῦ ἀνωτέρω διαληφθέντος Β.Δ., τοῦ μήπω καταργηθέντος ἄλλ' εἰσέτι ἰσχύοντος, ἡ μεταρρύθμισις ἀπέβη μοιραία διὰ τὴν διάσωσιν τῆς ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, καθόσον μάλιστα ἐν τῇ ἐφαρμογῇ τῆς μεταρρυθμίσεως ἀπεδείχθη ζωηρότερον τὸ ἄθεσμον αὐτῆς ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ θείᾳ λατρείᾳ, διὰ τῆς προκυψάσης γενικῆς ἀνωμαλίας καὶ ἀναστατώσεως τοῦ ἑορτοδρομίου, κινητοῦ καὶ ἀκινήτου, ὑπαρχόντων δύο διαφορῶν χρονομετρικῶν χαρακτηρισμῶν ἐν αὐτῷ, κατὰ 13 ἡμέρας, ἤτοι περίπου δύο ἑβδομάδας, ἀπ' ἀλλήλων διίσταμένων.

Διὸ καὶ ἐπροκάλεσεν εὐθύς ἀμέσως σφοδρὰν ἀντίδρασιν καὶ διαμαρτυρίαν τόσον ἐκ μέρους ὄλων τῶν Ὀρθοδόξων Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν χαρακτηρισσῶν τὴν μονομερῶς καὶ ἄνευ ὁμοφώνου ἀποφάσεως αὐτῶν γενομένην ἐν τῇ Ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ μεταρρύθμισιν ὡς **καινοτομίαν ἄθεσμον**, προσκρούουσιν εἰς τὰς περὶ τοῦ Πάσχα διατάξεις τῆς ἐν Νικαίᾳ Α' Οἰκ. Συνόδου, ὅσον καὶ ἐκ μέρους πολυπληθοῦς εὐσεβόφρονος Ἑλληνικοῦ Κλήρου καὶ Λαοῦ.

Οἱ ἐμπνευσταὶ τῆς μεταρρυθμίσεως, ἵνα καθησυχάσωσι τὴν λίαν ἐγκαίρως ἐκδηλωθεῖσαν κοινὴν ἐξέγερσιν, προσεπάθησαν νὰ παραστήσωσι τὸ ζήτημα ὡς δῆθεν καθαρῶς ἐπιστημονικόν, τελείως μὴ προσκρούον εἰς τὰ δόγματα τῆς πίστεως καὶ τὰς θρησκευτικὰς παραδόσεις, καὶ διὰ πολλῶν σοφισμάτων νὰ ὑποστηρίξωσι τὴν ἀνάγκην τῆς μεταρρυθμίσεως καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, ἵνα μὴ αὕτη ἐμφανίζηται καθυστεροῦσα εἰς τὰς κοσμοπολιτικὰς διεθνεῖς ἐξελίξεις, καὶ ἵνα οἱ ἐν τῷ ἔξω-τερικῷ παροικοῦντες Ἕλληνες μὴ δυσφορῶσιν ἀπέχοντες τοῦ συνεορτασμοῦ μετὰ τῶν χωρῶν, ἐν αἷς παροικοῦσι, κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν μεγαλυτέρων τῆς Χριστιανοσύνης ἑορτῶν.

Ἀλλὰ τὴν σαθρότητα τῶν σοφιστικῶν τούτων ἐπιχειρημάτων πολλοὶ ἀνεσκεύασαν ἄρδην. Ἐν βραχυλογίᾳ δὲ καὶ ἡμεῖς εἰς τὸ ἐπόμενον θὰ γράψωμεν ἐπ' αὐτῶν.

Ἡ Κοίμησις τῆς Θεοτότου

«Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσαός σέ, καὶ μαστοί, οὓς ἐθήλασας» (Λουκ. ΙΔ', 29)

Παραδόξων καὶ ὑψηλῶν μυστηρίων ἑορτὴν ἑορτάζομεν σήμερον, ἀγαπητοί, πανηγυρίζοντες κοίμησιν τοὺς ὄρους τῆς φύσεως ὑπερβαίνουσαν, κοίμησιν, οἷαν οὐδεὶς ἐκοιμήθη τῶν ἐπὶ γῆς, ἀλλὰ καὶ μετὰστασιν σώματος εἰς οὐρανοὺς ἔνδοξον καὶ θαυμαστήν.

Σήμερον ἡ δεδοξασμένη Βασίλισσα τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ἡ Θεοτόκος Μαρία, ἡ Ἀειπαρθένος καὶ ὑπερένδοξος Μήτηρ τῆς Ζωῆς, πρὸς τὴν Ζωὴν μετατίθεται. Εἶχε καλέσει αὐτὴν ὁ γλυκὺς καὶ ποθητὸς αὐτῇ Υἱὸς πρὸς ἑαυτὸν πρὸ τριῶν ἡμερῶν διὰ τοῦ Ἀρχαγγέλου Γαβριήλ. Τὸ ἄγγελμα τοῦτο μετὰ χαρᾶς μεγίστης ἡ Παρθένος ἀκούει καὶ σπεύδει εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ὅπως προσευχηθῇ· εἰτα δ' ἐπανελθούσα εἰς τὴν οἰκίαν εὐτρεπίζει τὰ πρὸς ταφὴν. Καὶ ὅτε ἤλθεν ἡ τρίτη ἡμέρα ἡ τοσοῦτον τῇ Παρθένῳ ποθητή, θαῦμα μέγα ἀκολουθεῖ. Εἰς τὸν οἶκον τῆς Θεοτόκου ἀκούεται ἦχος βιαίας θρονιῆς, ὅμοιος τοῦ ἀκουσθέντος κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, καὶ φαίνονται νεφέλαι θαυρακικῶς προστάγματι φερόμεναι ἐκεῖ καὶ φέρουσαι τοὺς εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης διεσπαρμένους ἐπὶ τὸ κήρυγμα μαθητάς. Ἄν τὸν Ἥλιον πυρφόρον ἄρμα ἀπὸ τῆς γῆς ἤρπασε καὶ διφρηλάτῃν οὐρανοῦ ἀνέδειξε, ἂν τὸν Ἀββακοὺμ κομίζοντα τροφὴν πρὸς τοὺς ἐργάτας αὐτοῦ ἄγγελος ἤρπασε καὶ εἰς Βαβυλῶνα πρὸς τὸν Δανιὴλ ἔφερε, τί μέγα ἂν τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐκ τῶν περάτων τῆς οἰκουμένης τοὺς Ἀποστόλους ἐν νεφέλαις ἀνῆρπασε καὶ ἐν τῇ Σιών συνήγαγε πρὸς ἐνταφιασμὸν τοῦ σώματος τῆς Μητρὸς τοῦ Δημιουργοῦ τοῦ παντός;

Ὅποιοι τότε λόγοι ὑψηλοὶ καὶ συγκινητικοὶ γ' ἀντηλάγγησαν μετὰ τῆς Παρθένου καὶ τῶν ἱερῶν ἐκείνων ἀνδρῶν, οἵτινες καὶ πόρρωθεν εἶχον αὐτὴν παρηγόριον καὶ βοηθόν! Ὅποιοι δὲ γὰρ ἠκούσθησαν ἐκεῖ ὕμνοлогίαι, ὅποιοι ὑπὲρ τῆς διαδόσεως τοῦ Εὐαγγελίου εὐχαί, ὅποιοι ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ κόσμου ἱκεσίαι! Ταῦτα μόναι ψυχαὶ εὐσεβεῖς καὶ ἀγαθαὶ δύνανται γὰρ φαντασθῶσιν. Ἐπὶ τέλους ἡ τῶν οὐρανῶν πλατυτέρα ἐντέλλεται τοῖς Ἀποστόλοις, ἵνα θάψωσι τὸ σῶμα Αὐτῆς ἐν τῷ μικρῷ καὶ ἀσημάντῳ χωρίῳ Γεσθημανῇ, καὶ τοὺς λυπουμένους παρηγορεῖ καὶ τὸ ἀκήρατον Αὐτῆς σῶμα ἐπὶ τῆς κλίνης διευθετεῖ καὶ εἰς χεῖρας τοῦ Εὐαγγελιστοῦ παρατίθει τὴν παναγίαν Αὐτῆς ψυχὴν.

Ἄλλ' ἴσως ἐνταῦθα ἐκπλήττεται τις καὶ ἀπορεῖ, πῶς θανάτου ἐγεύσατο ἡ Μήτηρ τῆς Ζωῆς. Ἄλλ' ἂν ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς, αὐτὴ ἡ Ζωὴ καὶ ἀνάστασις τῶν ἀνθρώπων, κατὰ πάντα πρὸς ἡμᾶς ἐξομοιωθεὶς ἀπέθανεν, ὅπως διὰ τοῦ θανάτου Αὐτοῦ τὸν θάνατον καταργήσῃ, ἦτο δυνατόν ἡ Μήτηρ Αὐτοῦ, ἡ Παρθένος Μαρία, γὰρ μὴ ἐκπληρώσῃ τὸ κοινὸν εἰς πάντα ἀνθρώπων χρέος, τὸν θάνατον, ὅστις ἐκ τῆς θείας ἀποφάσεως νόμος τῆς φύσεως εἶχε καταστή, ἦτο δυνατόν γὰρ μὴ ἀποθάνῃ, ἀφοῦ καὶ Αὐτὴ ἦτο θνητή; Ἀπέθανε καὶ ἡ Παρθένος; ἀλλ' ὁ θάνατος Αὐτῆς πένθους καὶ κατη-

φείας δὲν γίνεται ἀφορμὴ, ἀλλ' αἰτία χαρᾶς, παρηγορίας καὶ γλυκείας ἡδονῆς· διότι δὲν ἦτο ὁ σκληρὸς ἐκείνος τύραννος, ὁ τὸ μὲν σῶμα ἐν τῇ γῇ φθείρων καὶ διαλύων, τὴν ψυχὴν εἰς τὸν Ἄδην ρυθμίζων. Ὁχι· ὁ θάνατος τῆς Παρθένου ἦτο ὕπνος γλυκὺς, ἔκτασις θείου ἔρωτος θελκτικῆς, μετὰδασις θαυμαστή, διὰ τῆς ὁποίας ἡ αἰδέμιος ψυχὴ Αὐτῆς πρὸς τὸν πεφιλημένον Υἱὸν τῆς ἔφθασε μετὰ δόξης θεϊκῆς καὶ ἀκολουθείας καὶ πομπῆς ἐκκλητικῆς.

Μοναδικὴ ἐγένετο τότε τῆς ψυχῆς τῆς Παρθένου ἡ ὑποδοχή, πρὸς ἣν οὐδὲ ἐλάχιστον δύναται γὰρ συγκριθῆ παῖς ἐπὶ τῆς γῆς θαυμαστικῆς πομπῆς. Ἀλλὰ πρὶν ἦτο ἐκείνη ἡ πομπή, μεθ' ἧς ὁ βασιλεὺς Σολομὼν εἰσῆγγαγεν εἰς τὰ Ἅγια τῶν Ἁγίων τὴν κιβωτὸν (Βασιλ. Γ', κεφ. γ' καὶ Παραλειπ. Β' κεφ. ε'), ἀλλ' ἦτο μηδὲν ὡς πρὸς τὴν βασιλικὴν δεξίωσιν ἣν ἔλαβε σήμερον ἡ Παρθένος. Ἐκεῖ ἐγγύς τῆς κιβωτοῦ ἐπαρῆτο ὁ βασιλεὺς Σολομὼν, ἀλλ' ἐνταῦθα κατέχει ἐν χερσὶ τὴν ἐμφυχον ταύτην κιβωτὸν αὐτὸς ὁ Βασιλεὺς τῶν βασιλευόντων καὶ Ποιητὴς τοῦ παντός· ἐκεῖ προσπορεύοντο οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἰσραὴλ, ἀλλ' ἐνταῦθα Ἄγγελοι καὶ Ἀρχάγγελοι καὶ Χερουβὶμ καὶ Σεραφεῖμ καὶ πάντα τῶν ἀσωμάτων τὰ τάγματα παρίστανται χαίροντα ἐν τῇ δόξῃ τῆς Βασιλίδος Μητρὸς, ἥτις ἐγέννησε καὶ ἐγαλοῦχησεν Ἐκεῖνον, πρὸς τὸν ὅποιον αὐτὰ εἰδὲ γ' ἀτενίσκουν ἰσχύουσιν καὶ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ ὁποίου ἀκίνητα ἐγένοντο πρὸς τὸ κκεῖν· ἐκεῖ ἠκολούθη πλῆθος λαοῦ, ἀλλ' ἐνταῦθα τὰ πνευματικά τῶν ἀπ' αἰῶνος δικαίων, ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, ἐογνώμονα τὴν Παρθένον ἐδόξαζον, διότι αὕτη ἐγένετο αὐτοῖς αἰτία τῆς ἐκ τοῦ Ἄδου ἐλευθερώσεως καὶ τῆς ἐν ταῖς οὐρανίαις σκηναῖς διατριβῆς αὐτῶν καὶ θεώσεως, καὶ πᾶσα ἡ τῶν πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς Ἐκκλησία, ἐξῆλθεν εἰς προὑπάντησιν τῆς Μητρὸς τοῦ Κυρίου, καὶ χαρὰ μεγίστη καὶ καὶ ἀγαλλίασις ἄρρητος ἐγένετο.

Ἐνῶ δὲ ἄνω ἐν τῷ αἰθέρι ἐτελεῖτο τοιαύτη πανηγυρὶς μεγαλοπρεπής, κάτω ἐπὶ τῆς γῆς ἐλάμβανε χώραν τελετὴ λίαν ἐπιβάλλουσα καὶ θαυμάτων καὶ τερατουργημάτων μεστή. Τὸν θάνατον τῆς Παρθένου μαθόντες οἱ πιστοὶ πανταχόθεν συνέρρεον καὶ μετὰ λαμπάδων τὸ θεοχαρίτωτον ἐκεῖνο σκήνωμα εἰς τὸν τάφον παρέπεμπον, ἀγγέλων δὲ πλῆθος μετὰ δέους καὶ συστολῆς περὶ τὸ ἀκήρατον ἐκεῖνον σῶμα περιίπτατο, καὶ οἱ Ἀπόστολοι ὅλως ἐκθαμβοὶ περικυκλοῦντες τὴν νεκροφόρον κλίνην ὕμνους ἀγγελικοὺς ἀνέμελπον καὶ ἐξόδια ἄσματα ἔφαλλον ἀντηχοῦντα μέχρις οὐρανῶν.

Ἐν τοιαύτῃ ἐπιβλητικῇ πομπῇ ἔφθασαν εἰς Γεσθημανή· ἐκεῖ δὲ κατέθηκαν τὸ ἀκήρατον ἐκεῖνο σῶμα εἰς τὸν τάφον, ὅστις ἐγένετο οὐρανομήκης κλίμαξ, δι' ἧς τὸ θεοειδὲς τῆς Παρθένου σῶμα ἠκολούθησε τὴν αὐτὴν δόξον, ἣν πρότερον καὶ ἡ αἰδέμιος ψυχὴ, μεθ' ἧς ἠνώθη ἐν οὐρανοῖς. Τὸ σῶμα τοῦτο ἀφθαρτισθὲν ἀνέστη καὶ εἰς οὐρανοὺς μετετέθη. Δὲν ἦτο δυνατόν ὁ

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Τοῦ δειμνήσιου ΑΔΕΞΑΝΔΡΟΥ ΜΩΡΑ-Ι ΤΙΔΟΥ - 'Ακαδημαϊκοῦ

Ἡ Βασιλικὴ Μονὴ τῶν Ἰβήρων, μία τῶν μεγαλυτέρων καὶ πλουσιωτέρων Ἑλληνικῶν Μονῶν τοῦ Ἁγίου Ὄρους, κεῖται παρὰ τὸν Αἰγιαλόν, ὀλίγα βήματα ἀπέχουσα ἀπὸ τῆς παραλίας πρὸς τὰς βορειοανατολικὰς ἀκτὰς τῆς Χερσοννήσου, ὅπου τὸ πορφυροῦν κύμα ἀδιακόπως βουίζει, ἡμέραν καὶ νύκτα, μυκώμενον μὲ μυκηθμοὺς ζωντανῆς ὑπάρξεως, καὶ ἐξαπλούμενον εὐρύτατα ἐπὶ τῆς ἀμυώδους παραλίας. Ὁ ἀρσανὴς τῆς ὁ ἀπέραντος μὲ τὸν πανύψηλον πύργον του, τοὺς νεωσσίους, καὶ τὰς διαφόρους ξυλῖνας ἀποβάθρας τῶν προηγουμένων, τὰ φρουριακὰ τείχη τῆς Μονῆς, ἀνακύπτοντα ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ «ἀγλαό-

καρπα περιβόλια καὶ τοὺς εὐόσμους νεραντζῶνας καὶ τὰς πολυφόρους, ἀμπέλους», ὅπως γραφικώτατα γράφει ἀρχαῖον προσκυνητάριον, παρέχουσι πολὺ εὐάρεστον τὴν πρώτην ἐντύπωσιν.

Εἰδὼ ἀπεβιβάσθην τὴν παραμονὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ὅτε τὴν λαμπρὰν πανηγυρίν τῆς ἁγείῃ ἡ Ἑλληνικὴ αὕτη Μονή, ἐπιθυμῶν νὰ ἴδω ἱεουργοῦντα τὸν πρῶτον Οἰκουμένικόν Πατριάρχην Ἰωακείμ τὸν Γ', ὅστις κληθεῖς, εἶχεν ἔλθει ἀπὸ τὸν Μυλοπόταμον, ἡμίσειαν ὥραν ἀπέχοντα, ἔνθα ἡσυχάζει ἀπὸ ὑπερδευκατίας, ἀφοῦ παρητήθη ἀπὸ τοῦ Οἴκου.

τάφος νὰ κρατήσῃ τὸ σῶμα ἐκεῖνο, ὅπερ ἐγέννησε τὴν Ζωήν, οὐδὲ ἡ γῆ νὰ διαλύσῃ τὸ τῆς σεσαρκωμένης Θεότητος δοχεῖον, τοῦ ὁποῦ ἀντάξιος τόπος ἦτο τῆς θείας δόξης ὁ θρόνος.

Τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀπὸ τῆς κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς καθυστερήσας κατὰ θείαν οἰκονομίαν ἔρχεται καὶ ὅλως ἀπαρηγόρητος μένει ὡς μὴ ἀξιωθείς νὰ ἴδῃ καὶ αὐτὸς ὅσα καὶ οἱ λοιποί. Διὰ τοῦτο ἀνοίγεται ὁ τάφος γνῶμῃ κοινῇ, ὅπως καὶ ὁ Θωμᾶς τὸ ζωαρχικὸν ἐκείνιο σῶμα ἀσπασθῇ. Ἄλλ' ὅποια ἐκπληξίς! Ὁ τάφος εὐρέθη κενὸς ὡς ὁ τοῦ Σωτῆρος μετὰ τὴν ἀνάστασιν, καὶ οὐδὲν ἄλλο ἦν ἐν αὐτῇ εἰμὴ μόνον τὰ ἐντάφια. Καὶ ὡς τοῦτο νὰ μὴ ἤρκει πρὸς ἀπόδειξιν τῆς μεταστάσεως τοῦ σώματος τῆς Παρθένου, τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, καθ' ἣν ὥραν οἱ Ἀπόστολοι ἤριστον, ἐν τῇ ὑψώσει τοῦ ἄρτου ἰδοὺ αἶφνης ἡ Παρθένος ζῶσα ἐπιφαίνεται ἐν μέσῳ Ἀγγέλων καὶ λέγει τοῖς Ἀποστόλοις, «Χαίρετε, ὅτι ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας». Τοιοῦτοτρόπως ὡς ἐν τῇ γεννήσει ὑπῆρξεν ἄσπορος σύλληψις καὶ τόκος ἀφθόρος, οὕτω καὶ ἐν τῇ κοιμῇσιν ἡκολούθησε νέκρωσις ἀδιάφθορος.

Μὴ θαυμάζωμεν δὲ, ἀγαπητοί, πῶς τὸ σῶμα τῆς Παρθένου πρὸ τῆς κοινῆς ἀναστάσεως ἀφθαρτον κατέστη, διότι ἀσυγκρίτως παραδοξότερον μυστήριον ἐν αὐτῇ ἐτελέσθη. Ἐν αὐτῇ ὁ ἄυλος Θεὸς ἐσαρκώθη, ἐν αὐτῇ ἔνωσις Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου κατωρθώθη. Καὶ ἂν ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἔνοικον τὴν χάριν λαβοῦσα τῶν ἐνταῦθα δεσμῶν λύεται καὶ εἰς οὐρανοὺς ἀνέρχεται, τὸ σῶμα ἐκεῖνο, ὅπερ οὐχὶ θείαν χάριν ἄλλ' αὐτὸν τὸν προαιώνιον Λόγον τοῦ Θεοῦ ἔνοικον ἔλαβε καὶ σάρκα εἰς αὐτὸν ἐδάνεισε, πῶς ἦτο δυνατόν ἀπὸ τῆς γῆς νὰ μὴ ἀναληφθῇ; πῶς ἦτο δυνατόν μετὰ τοῦ σώματος τοῦ Υἱοῦ αὐτῆς νὰ μὴ συνδοξασθῇ γινόμενον καὶ αὐτὸ σύμμορφον πρὸς τὸ μετὰ τὴν ἀνάστασιν σῶμα τοῦ Σω-

τῆρος τὸ δεδοξασμένον καὶ δι' ἀφθαρσίας λελαμπρυσμένον; Ὡς τὸ ἄχραντον σῶμα τοῦ Λυτρωτοῦ ἐν τῇ τάφῳ διαφθορὰν δὲν εἶδεν, οὕτω καὶ τὸ τῆς Παρθένου. Προνόμιον τοῦτο ἐξαιρετικὸν εἰς μόνην τὴν Παρθένον καὶ τὸν Χριστόν. Ὡς εὐθὺς μετὰ τὴν ἀμαρτίαν δύο σῶματα, τὰ τῶν πρωτοπλάστων, πρῶτα εἰς τὸν βλεθρον τῆς φθορᾶς ὑπέπεσον, καὶ ἐκ τούτων ὡς ἀπὸ πηγῆς δηλητηριώδους εἰς πάντα τὰ ἀνθρώπινα σῶματα διεδόθη ἡ φθορά, οὕτω καὶ μετὰ τὴν καταλλαγὴν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεὸν δύο σῶματα πρῶτα τὴν φθορὰν ἀπετίναξαν καὶ ἀπαρχὴν ἐγένοντο τῆς ἐλπιζομένης μετὰ τὴν ἀνάστασιν τῶν σωμάτων τῶν πιστῶν ἀφθαρσίας καὶ λαμπρότητος αὐτῶν.

Ἄρρητος λοιπὸν ἡ δόξα τῆς Παρθένου, ἥς ἔτυχεν ἐν οὐρανοῖς. Ἄπας ὁ ὑπερκόσμος τῶν Ἀγγέλων χορὸς ταύτην ἤδη ὡς Παντάνασσαν δοξάζει καὶ προσκυνεῖ, ὁ δὲ Βασιλεὺς τῶν βασιλευνόντων εἰς τὸ ὑπέρτατον ἄκρον τῆς θείας δόξης ἀνάγει ἐν τοῖς δεξιοῖς αὐτοῦ καθίσας Αὐτὴν ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς. Ἡ χρηματίσασα βασιλικὸς θρόνος καὶ ἐπίγειος οὐρανὸς τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἔχῃ τὸν ἐν οὐρανοῖς θρόνον Αὐτῆς μακρὰν τοῦ Υἱοῦ τοῦ τεχθέντος ἐξ Αὐτῆς.

Ἀπολαύει δὲ τῆς τοιαύτης τιμῆς οὐ μόνον δι' ἑαυτὴν ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν κόσμον ἅπαντα καὶ πρὸ πάντων διὰ τὰ κατὰ χάριν τέκνα Αὐτῆς, τοὺς Χριστιανοὺς τοῦ ἀληθεῖς, ἀναδεικνυμένη εἰς τούτους ἀδιάσειστον στήριγμα καὶ βεβαία ἐλπίς καὶ παρήγορον βάλαμον καὶ ἀκύμαντο λιμὴν. Ἐγγύτερον πάντων πρὸς τὸν θρόνον τῆς θείας Μεγαλειότητος καθημένη ὑπὲρ αὐτῶν μεριτεύει καὶ ἀναμένει, ὅπως καὶ αὐτοὶ φθάσωσιν ποτε ἐκεῖ.

(+ Θ. Ζ.)

μενικοῦ Θρόνου, ἵνα πρωτοστατήσῃ εἰς τὴν λαμπρὰν πανήγυριν.

Κατ' ἀρχαίαν συνήθειαν, δύο Μοναί, ἡ Λαύρα καὶ τῶν Ἰβήρων, τοὺς συγγενικοὺς δεσμοὺς τῶν κτητόρων αὐτῶν ἐπιβεβαιοῦσαι, διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἀντιπροσωπεύονται ἐπισήμως, ἑκατέρα ἐν τῷ πανηγύρει ἑκατέρας, διὰ θεωρίας, ἥτοι ἀντιπροσωπείας, ἀποτελουμένης ἐξ ἑνὸς προεστῶτος, ὅστις ἡγούμενος καλούμενος, καταλαμβάνει τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν θέσιν τοῦ ἡγουμένου τῆς ἑορταζούσης Μονῆς, ἐξ ἑνὸς ἱερομονάχου, ἀρχιεφεμερεύοντος ἐν τῇ πανηγύρει, καὶ ἐξ ἑνὸς ἱεροδιακόνου ἀρχιδιακονεύοντος. Μετὰ τούτων, οὓς ἡ συγγενὴς Λαύρα ἀπέστειλεν εἰς τὴν Μονὴν τῶν Ἰβήρων, συναπῆλθον κ' ἐγώ, παρατυχὼν ἐκεῖ τότε.

Καθ' ὅλον τὸν πλοῦν, διότι ἀπῆλθομεν διὰ θαλάσσης διὰ τὸ συντομώτερον—διὰ ξηρᾶς ἡ Λαύρα ἀπέχει ἀπὸ τῶν Ἰβήρων ἑπτὰ ὥρας—ὁ Παπα-Δαλμάτιος, ὅστις ἐστέλλετο ὡς ἡγούμενος, κατηφὴς καὶ μελαγχολικός, οὔτε πρὸς τὸν γαλήνιον ἐκείνην τὴν ἡμέραν πόντον προσεῖχεν, οὔτε αἱ δροσεραὶ καὶ κατάφυτοι τὸν ἔθελγον ἀκταί, ἀλλ' οὔτε καὶ τὰ προγυμνάσματα τοῦ πρωτοψάλτου τῆς Λαύρας, Γερω-Δαμιανοῦ, τὸν ἔτερπον, ὅστις ἐτρόχιζε τὴν γλῶσσαν του διὰ τὰ μαθήματα, τὰ ὁποῖα θὰ ἔψαλλε κατὰ τὴν ἀγρυπνίαν. Ἐπειδὴ ὁμως ἡ παρατεινόμενη μελαγχολία, ὡσάκις προέρχεται ἐξ αἰτίων ἐξωτερικῶν, ἀγαπᾷ νὰ ἀπολήγῃ εἰς παράπονον, εἶπε τέλος ὁ Παπα-Δαλμάτιος, νομίζων ὅτι ἀνακουφίζει καὶ ἑαυτὸν καὶ τοὺς συμπλωτῆράς του.

— Τί νὰ σᾶς πῶ, γεροντάδες μου, οὔτε τὴν ἡγουμενικὴν ῥάβδον τῶν Ἰβήρων ἐξήλεуса, οὔτε τὸν χρυσοῦφαντον μανδύαν ποῦ θὰ φορέσω, προκαθήμενος ἐν τῇ Τραπεζῇ μετὰ πομπῆς, ὅσον συλλογίζομαι πῶς δὲν θὰ ἡμπορέσω νὰ τὸ κουνήσω ἀπὸ τὸ στασίδι μου 15 ὥρας δίπλα στὸν Πατριάρχη.

Καὶ μετὰ μικρὰν ἀνακουφίσεως σιγὴν ἐπανάλαβε μετὰ τινος ὀργῆς:

— Μὰ δὲν κάνει νισάφι ὁ Εὐλογημένος! Σὰν ἀνέβῃ στὸν θρόνον ἐπάνω, ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀγρυπνίας, δὲν ἐννοεῖ νὰ τὸ κουνήσῃ, ὡς νᾶλθῃ ἡ ὥρα τῆς Λειτουργίας, νὰ ἔμβῃ εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα. Μὰ νὰ μὴν ἔχῃ καὶ αὐτὸς ἀνθρώπινη ἀδυναμία!

— Σιδηρένιος, γέροντά μου! τσελίκι μοναχό.

Ἐπέλαβεν ὁ Γέρω Δαμιανὸς ὁ πρωτοψάλτης, διακόψας ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸ «δοξαστικόν» του, ὁποῦ γλυκὰ-γλυκὰ τὸ εἰσοκελαδοῦσε, συντροφιά μετὰ τὸ σιγαλὸ θαλασσάκι τῆς προβαινούσης λέμβου.

Ὁ καιρὸς ἦτο γαλήνιος, ὅπερ ἐκ τῶν σπανίων εἰς τὰς βορειονατολικὰς αὐτὰς ἀκτάς, ὅπου τὰ κύματα ἀφρίζουν συνήθως, καὶ μίαν βοή ἐκνευριστικὴ ἀδιακόπως ἤχεϊ... Ἐπὶ γαίναμεν γιὰ τὸ γιὰ τὸ ἐν κωπηλασίᾳ, καὶ εἶχομεν καιρὸν νὰ θαυμάζωμεν τὰς ἡλιοφωτιστοὺς ἀκτάς, βραχῶδεις ἐδῶ, ἀμμῶδεις παρακάτω.

Ἐπάνω τὸ βουνὸν ἀνέβαινε κατὰ μαυρον ἀπὸ τὰς καστανέας, ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰς ὁποίας ἀνέθρωςκον Μοναὶ καὶ κελλία. Ὁ περιβόητος Καρακαλλιανὸς πύργος μετὰ τοὺς θόλους τοῦ Μοναστηρίου τοῦ Καρακάλλου, τοῦ Φιλοθέου παρέκει αἱ κοκκινοβαμμέναι πτέρυγες, καὶ ἐπάνω εἰς τὰ ὕψη πρὸς τὰς νεφέλας ὁ Ἄθωνας, ὡσάν ἕνας Παντοκράτωρ εἰς τὸν οὐράνιον θόλον του.

Ἐφθάσαμεν ἐγκαίρως μετὰ βραδὺν καὶ ἡσυχον πλοῦν. Ἡ Μονὴ τῶν Ἰβήρων, μετὰ τὰς ὕψι-λὰς καὶ πυργοειδεῖς πτέρυγας τῆς, ...παλάτιον πολυμερές, παμμέγιστον, ...ἀπῆστραπτεν ὅλη ἀπὸ τὰς ἐξωραϊστικὰς ἐτοιμασίας τῆς πανηγύρεως.

Τὸ περίπτερον ἔξω, ...νεωστὶ χρωματισμένον, ἔλαμπεν ἀπὸ καθαριότητος. Ἡ δ' εὐρύχωρος καὶ πλακόστρωτος αὐτῆς αὐλὴ, ἐν μέσῳ τῆς ὁποίας κεῖται τὸ κομψότερον τοῦ Ἁγίου Ὄρους Καθολικόν, ὁ ναὸς τῆς Μονῆς, τοῦ στρατηγοῦ Τορνικίου τὸ ἐγκαλλώπισμα, τοῦ φυγόντος τὸν κόσμον καὶ ἐνταῦθα μονάσαντος, ἔλαμπε καὶ αὐτὴ. Τὰ ἀρχονταρίκια (οἱ ξενῶνες) ὅλα εὐτρεπισμένα, ...ἦσαν ἔτοιμα πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ξένων, τοὺς ὁποίους ὠδήγει ὁ Ἀρχοντάρχης, (ὁ ἐπὶ τῶν ξενῶνων) ἕνας ἀσπρογένειος καὶ πραὸς μοναχός. ...Ὁ πυλὼν τῆς Μονῆς ὁ μέγας, μετὰ τὴν πύλην ὀρθάνοικτον. εὐμορφα συγυρισμένος, ἐπληροῦτο προσκυνητῶν, οἵτινες προσερχόμενοι μετ' εὐλαβείας, προσεκύνουν τὴν Πορταίτισσαν ἐπὶ τοῦ ὑπερθύρου ἐξωγραφημένην. Ὁ δὲ πορτάρης... μετὰ τὰ ὄμματα κερβέρου, ἐπεθεώρει τοὺς εἰσερχομένους. Γέροντες μοναχοί... περιφερόμενοι εἰς τὸ προαύλιον διεσκέδαζον τοὺς λογισμοὺς των, ἐν ᾧ νεαροὶ ὑποτακτικοί, μετὰ τὰ σκουφάκια τὰ μαῦρα εὐμορφοσυγυρισμένοι, εἰσῆρχοντο καὶ ἐξήρχοντο, μετὰ καλαθάκια γεμάτα ἀπὸ τοὺς κήπους...

Οἱ κώδωνες οἱ τριπλοὶ τῶν ἡμιόνων διαρκῶς ἀντήχουν ἔξω εἰς τὸν δρόμον, συνεχῶς προσερχομένων προσκυνητῶν ἀπὸ τὰς Καρυάς, ἐνῶ ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, ἀπὸ τοὺς σκιεροὺς λόφους καὶ ἀπὸ τὰ λογγωμένα μονοπάτια, ἀπὸ τὸ ῥεῦμα πέραν τὸ πλατανοφύτευτον, ἀπὸ τὸν εὐώδη ἔξω τῆς Μονῆς πυκνότατον καὶ εὐρύτατον λεμονεῶνα, ἀπὸ τὸν αἰγιαλὸν, κρυφὰ-κρυφὰ, θαρρεῖς, ἐξετρόπωνον, ὡς ἀμνάδες, καὶ ἤρχοντο, κατάκοποι μοναχοί, ἀσκηταὶ καὶ ἐρημίται, μετὰ τὰ ραβδάκια εἰς χεῖρας καὶ τὰ κομποσχοίνια, μετὰ τὰ τρουβαδάκια εἰς τοὺς ὦμους τὰ κενά, τὰ ὁποῖα τῇ ἐπαύριον θὰ ἐγέμιζον ἀπὸ τὰς δωρεὰς τοῦ πορτάρη, ἄρτον καὶ τυρόν καὶ παστὰ ὀψάρια, λείψανα τῆς πανηγυρικῆς τραπέζης, νὰ πορέψουν ὅλην τὴν ἐβδομάδα οἱ τῶνχοί... Ἐκαμνον τὸν σταυρὸν των πρὸς τὴν Παναγίαν τὴν Πορταίτισσαν ἐνστενίζοντες, καὶ ἔμβαινον ἐλευθέρως εἰς τὰ ἀρχονταρίκια· ἄλλοι δὲ ἀκουμβῶντες τὰ τρουβαδάκια των εἰς τὰ πεζούλια τοῦ πυλῶνος, ἐξεκουράζοντο ἐκεῖ ἀπὸ τὴν μακρυνὴν πεντάωρον, καὶ δεκάωρον ὁδοιπορίαν, ἤρχοντο ἀκόμη καὶ παράδοξοι ἄλλοι προσκυνηταί, ὁδοιπόροι ἀπὸ τὰ βάθη τῆς

Μακεδονίας τρεῖς καὶ πέντε ἡμέρας πεζοπορήσαντες καὶ τώρα τινές ἐξ αὐτῶν ἐξηπλωμένοι ὑπὸ τὴν σκιάν τοῦ ἐγγύς δάσους, καὶ ἀναμένοντες τὴν ὥραν τῆς ἀγρυπνίας νὰ εἰσέλθωσι...

Ἦχοῦσιν ἤδη ἐναρμονίως οἱ κώδωνες, δέκα ἐν συνόλῳ κρουόμενοι συγχρόνως ὑπὸ ἐνὸς καμπανάρη, τέσσαρες διὰ τῶν χειρῶν, δύο διὰ τῶν ὀδόντων καὶ τέσσαρες διὰ τῶν ποδῶν, μουσικὴ γλυκύφθογγος, ὡς νὰ ἔψαλλον ἐπάνω εἰς τοὺς θόλους καὶ τοὺς πύργους τῶν Ἰβήρων, ἄγνωστα μουσικά πτηνά, διὰ τὴν πανήγυριν καταπτάντα αἴφνης ἐκεῖ νὰ χαιρετίσουν καὶ αὐτὰ τὴν Πορταίτισσαν.

Οἱ ξένοι κατάπληκτοι ἔβλεπον κάτωθεν, κάποια μαῦρα ἱμάτια ἀνεμιζόμενα, ὡς ράσα, ὡς νεφέλας ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων αἱ χεῖρες καὶ οἱ πόδες καὶ οἱ ὀδόντες τοῦ καμπανάρη ἐναγωνίως ἐπάλλοντο, ἐναέριον κλειδοκύμβαλον κινούμενες εἰς ἁρμονίαν ἡδύλαλον.

— Εὐκολώτερον νὰ γίνης, πατέρα μου, προηγούμενος εἰς τῶν Ἰβήρων, παρὰ καμπανάρης.

Ἡ πανήγυρις τῶν Ἰβήρων ἀρχίζει διὰ τοῦ «Μικροῦ Ἑσπερινοῦ» περὶ τὴν 3ην ὥραν μ.μ. τῆς παραμονῆς. Ψαλλομένων δὲ τῶν ἐσπερίων εἰσκομίζεται ἀπὸ τὸν ἰδιαίτερον ναὸν τῆς εἰς τὸ Καθολικὸν ἢ «Παναγία ἢ Πορταίτισσα» διὰ λιτανείας, τῆς ὁποίας προεξάρχει, Ἰδού, ὕψηλός κληρικός, σεμνὸς ἀπὸ τοῦ σχήματος καὶ ἀπὸ τῶν τρόπων, σεμνὸς ἀπὸ τῆς ὄψεως καὶ τῆς πολιᾶς του, μὲ μιαν ὥραιαν καὶ εὐγενῆ κεφαλὴν Ἱεράρχου, κύπτων μικρὸν ἀπὸ τοῦ βάρους τοῦ βυσινοχρόου μανδύου καὶ ἀπὸ τὰ ἔτη, τὰ ὁποῖα τόσον ἐλεύκανον τὴν πολιάν του ὡς τὴν χιόνα τοῦ Ἀθωνος. Βαστάζων τὴν ἀργυρόκυκλον πατερίτσαν του καὶ ἐπιστηριζόμενος δι' αὐτῆς ἐλαφρά, προβαίνει ἱλαρὸς τοὺς ὀφθαλμούς, ἐν ἑαυτῷ βλέπων καὶ ὡς μετὰ κόπου προσπαθῶν νὰ καλύψῃ ὑπὸ τὴν ἱλαρότητα ἐκείνην τὴν ἐρημικὴν, τὴν ὑπερήφανον φυσικὴν χάριν τοῦ ὅλου ἐν γένει ἀξιοπρεποδὸς παραστήματος του.

Εἶναι ὁ ἡσυχαστὴς Μυλοποτάμου Ἰωακεῖμ ὁ Γ', ὅστις περιστοιχιζόμενος ὑπὸ τῶν Ἰβηριτῶν κληρικῶν καὶ ἀκολουθοῦντος πλήθους μοναχῶν καὶ λαϊκῶν, προάγει πρὸς τὸ Καθολικόν, ὁπίσω τῆς Παναγίας, ἣν βαστάζουν λαμπροφορέμενοι τέσσαρες ἱερομόναχοι. Ὁ ἥλιος ἀκόμη εἶναι ὕψηλός. Πλὴν ἡ ἀπόστασις τῶν δύο ναῶν εἶναι μικρά, καὶ ἡ λιτανεὶα εἰσῆλθεν εἰς τὸ Καθολικόν.

Μὲ τὴν γλυκυτάτην αὐτὴν μελωδίαν, αὐτοῦ τοῦ Πατριάρχου προεξάρχοντος, εἰσήγαγον τὴν «Πορταίτισσαν» εἰς τὸ Καθολικόν, τὸ καταστόλιστον καὶ ὑπέρλαμπρον, καὶ ἔθηκαν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ θρόνου τῆς, ὑπὸ χρυσοῦφαντον βασιλικὴν σκιάδα πρὸς τὰ ἀριστερά, ... ἐνῷ ἐμπρός τῆς ἦσαν λαμπάδας ἐπὶ πολυτίμου μανουαλίου ἐν σχήματι λεμονέας, μὲ κλώνους καὶ φύλλα ἀργυρᾶ καὶ μὲ καρπούς χρυσοῦς, βασιλικὸν ἀνάθημα (ἀφιέρωμα) πολυδόξαστον.

Ψαλλομένων τῶν ἀποστίχων προσῆλθεν ὁ Πατριάρχης καὶ ἡσπάσθη τὴν Πορταίτισσαν, ὅλην χρυσάργυρον, λαμποκοποῦσαν ἀπὸ τὰ πολυτιμα ἀναθήματα, ἅτινα ἀναρτῶνται ἀναρίθμητα ἐπ' αὐτῆς, ἀδάμαντες καὶ λίθοι καὶ ἐνώτια καὶ βραχιόνια καὶ δακτύλιοι καὶ ἀλύσεις.

Ὁ Μικρὸς Ἑσπερινὸς ἔληξε καὶ πάντες εἰσέρχονται εἰς τὴν τράπεζαν, διότι μετ' ὀλίγον θὰ ἀρχίσῃ ἡ ἀγρυπνία.

Ἀλλὰ τὸ Καθολικὸν μένει ἀνοικτὸν πλέον. Προσκυνηταὶ διαρκῶς προσέρχονται, κατ' εὐθείαν προβαίνοντες εἰς τὸν ναόν, καὶ ἀνάπτουν κηρία καὶ γονυπετοῦν ἐμπροσθεν τῆς Παναγίας, τῆς ὁποίας ἡ θαυματουργὸς δύναμις περιχεῖ τὴν Μακεδονίαν καὶ ὅλην τὴν Ἀνατολήν. Προσμονάριος, γέρων ἱερεὺς, παραμένων παρὰ τὴν εἰκόνα διαρκῶς, διανέμει κηρία εἰς τοὺς προσκυνητὰς ρίπτοντας ἐπὶ δίσκου Τουρκικὰ γροσάκια.

Οἱ προσκυνηταὶ ἀσπασθέντες καὶ ἐπανεπιλημμένως γονατίσαντες, *μετὰ θάμβους βλέπουσι τὴν αἵματωμένην δεξιὰν παρειὰν τῆς Ἀειπαρθένου, μὲ τοὺς μαύρους, ἀπὸ τῶν αἰώνων, θρόμβους τοῦ αἵματος, ὑπὸ χειρὸς ἀσεβοῦς πληγείσης ποτὲ τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης.*

Ὁ Πατριάρχης ἐγευμάτισε τὴν μεσημβρίαν εἰς τὸ Συνοδικὸν μετὰ τῶν προεστώτων τῆς Μονῆς..., τὴν δὲ ἐσπέραν ἔνεκα τῆς ἀγρυπνίας δὲν ἐδείκνυσε παντάπασιν, ἅμα τῇ ἐνάρξει αὐτῆς κατελθὼν εἰς τὸν Ναὸν καὶ λαβὼν τὴν ἐν τῷ Δεσποτικῷ θέσιν του. Πλησίον του, εἰς τὸ παρακειμένον στασίδιον, ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Λαύρας, Παπα-Δαλμάτιος, ὁ προϊστάμενος κατὰ τὸ ἔθος, ὡς εἶπομεν, τῆς πανηγύρεως, χωμένος εἰς τὸ ἐπανωκαλύμμαυχόν του, μετὰ θλίψεως ὑπελόγιζεν ἀφ' ἐσπέρας τὰς μακρὰς ὥρας τῆς ὁλονυκτείου ὀρθοστασίας του, μετὰ δέους ἐντενίζων πρὸς τὴν ἀνθηρὰν στάσιν τοῦ Πατριάρχου, καὶ ψιθυρίζων κατὰ διαστήματα:

— Καλλίτερα νάλειπε τέτοια ἡγούμενία...

Ἡ ἀγρυπνία ἤρχισε μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου διὰ τῶν «Μεγάλων Ἀνοιξανταρίων», ἅτινα κατὰ παράδοσιν ἀναφέρονται εἰς τὸν μελωδὸν Δαμασκηνόν, καὶ ψαλμωδοῦνται ἀργῶς ἐπὶ δύῳρον, προχωρούσης δ' αὐτῆς ὁ Ναὸς πληροῦται μοναχῶν καὶ κοσμικῶν, ὧν τὰ βλέμματα συγκεντροῖ φυσικὰ ὁ Ἰωακεῖμ ὁ Γ', ὕψιλος ἐπὶ τοῦ θρόνου μὲ τὸ ἐπανωκαλύμμαυχον καὶ τὸν βαρύτιμον μανδύαν, κρατῶν τὴν πατερίτσαν, καὶ παρακολουθῶν τοὺς ψάλτας δι' ἐλαφροῦ ὑπηγήματος. Ὅτε δὲ πρῶτος ἤρχισεν εἰς τὰ «Ἑσπέρια» τὰ περίφημα τροπάρια τῆς Παναγίας: «Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος», μὲ τὴν σοβαρὰν ἐκείνην φωνὴν του, καὶ μὲ τὸ ὕφος τὸ Βυζαντινὸν τῆς ἀγνωτέρας μορφῆς, ἐφάνη ὅτι αὐτὸς θὰ ἐκυριάρχει τῆς ὅλης ἱερᾶς ἀγρυπνίας, δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἰδίως.

Κατὰ τὴν «Εἰσοδὸν» τοῦ Ἑσπερινοῦ, ὁ ναὸς ὅλος ἔλαμπεν ἀπὸ τὴν πανηγυρικὴν λυχνοκαίαν. Λάμπουν κατὰ σειρὰν τὰ μαλαμοκα-

πνισμένα υποκάμισα των εικόνων του τέμπλου. Λάμπει ή Παναγία ή Πορταίτισσα με τὰ πολύτιμα αφιερώματά της, λάμπει ολόφωτος ή άργυρᾶ λεμονέα με τὰ χρυσᾶ της λεμόνια, λάμπουν καί τὰ πρόσωπα των προεστώτων, των κατεχόντων γύρω τὰ στασίδια του χοροῦ, λάμπει γαλήνιος καί πραῦς, ὡς ζωγραφία αἰγίου Ἰωακεῖμ ὁ Γ', ἐν μέσῳ πολυαρίθμου χοροῦ των λαμπροφορεμένων Ιερέων, δώδεκα διακόνων ἐν ὅλῳ καί διπλασίῳ Ιερέων, ὁλων με ὁμοιομόρφους βυζαντινὰς στολὰς, ἀπαγγέλλων τὴν εὐχὴν τῆς «Εἰσόδου», ἐνῶ οἱ ψάλλται ἄδουσι τὸ περίφημον ὁκτᾶχον δοξαστικὸν τῆς Παναγίας «Θεαρχίῳ νεύματι». Καί μόνον ὁ Παπα-Δαλμάτιος δὲν λάμπει. Κοντός, κατὰμαυρος, χωμένος μέσα εἰς τὸ στασίδι του, βλέπει περιέργως τὸν Πατριάρχην εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς προσπαθῶν νὰ ὑπολογίσῃ τὴν ἀντοχὴν του.

Ἰστάμενος ὀπισθεν τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου ἐθαύμαζα τὸν Πατριάρχην καθ' ὅλην τὴν ἀγρυπνίαν, ἀκούραστον, γεμάτων ζωὴν καί ἀγαλλίασιν, παρέχοντα εἰς ὅλον τὸ πανηγυρικὸν ἐκεῖνο ἄθροισμα ἀνέκφραστον χαρὰν καί εὐφροσύνην τόσον, ὅπου κανένας ἀπὸ τοὺς ξένους δὲν τὸ κούνησεν ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἵνα μὴ ἀπωλέσῃ τὸ ὥραϊον τοῦ θεάματος. Εἰς τὰ καθίσματα, εἰς τοὺς πολυελεῖς, εἰς τοὺς κανόνας μετεῖχε τῆς ψαλμωδίας ὁ ἴδιος. Ὅταν δὲ νεαροὶ των προηγούμενων ὑποτακτικοὶ προγυμνασμένοι ἐφαλλον τὸν Πολυέλεον, τῆς Παναγίας λεγόμενον, «Λόγον Ἀγαθόν» με τὴν καρδίαν των μάλλον ἢ με τὸ στόμα ψάλλοντες, ἡ ἀγρυπνία προσέλαβεν ἕνα ἀπερίγραπτον μεγαλεῖον, τὸ ὁποῖον ἔτι πλέον ἐλαμπρύνθη ὅταν ὁ Πατριάρχης ἤρχισε νὰ ψάλλῃ τὰ Εὐλογητάρια, Κυριακῇ γὰρ συνέπεσε τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἡ Κοίτησις.

Εἰς τὴν «Λιτὴν» ἕνας ἕνας ἐξῆλθον οἱ προηγούμενοι νὰ πῶσι κανένα καφέν...καί οἱ ψάλλται νὰ βρέξουν τὸν βραχνιασμένον λαιμόν των πρὸς μεγάλην στενοχωρίαν τοῦ Παπα-Δαλματίου, ὅστις ἐξακολουθεῖ πάντοτε μένων πλησίον τοῦ Πατριάρχου, ἐπίσημος ἀντιπρόσωπος τῆς Λαύρας, ψιθυρίζων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν:

— Καλλίτερα νᾶλειπε τέτοια ἡγουμενία...

Βλέπων δὲ τὸ πάντοτε ἀνθηρόν τοῦ Πατριάρχου πρόσωπον, ὅπερ ὅσον προέβαιεν ἡ νύξ τόσον ἐλαμπρύνετο, βλέπων καί τοὺς ἄλλους νὰ μπαينوβαίνουν, κατελαμβάνετο ὑπὸ λιποθύμου ἀπελπισίας.

Ὅταν ὅμως ὁ Πατριάρχης, τὴν αὐγὴν, εἰσελθὼν εἰς τὸ Ἅγιον Βῆμα ἤρχισε νὰ ἀναγινώσκῃ μετὰ των συλλειτουργούντων Ιερέων τὴν «Μετάληψιν».

— Δόξα σοι ὁ Θεός!

Ἦκούσθη φωνὴ ἀνακουφίσεως ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Παπα-Δαλματίου, ὅστις τυχὼν οὕτως εὐκαιρίας ἐξῆλθε ν' ἀναπνεύσῃ ὀλίγον κινδυνεύων νὰ λιποθυμήσῃ....

Οἱ πλεῖστοι των προσκυνητῶν, μετὰ τὰ με-

σάνυκτα, εἶχον διασπαρῆ ἔξω εἰς τὸ προαύλιον.

Ἄλλ' ὅτε—εἶχεν ἀνατεῖλει πλέον ὁ ἥλιος—ἀντήχησαν τῆς Λειτουργίας τὰ σήμαντρα, καί ψαλλομένων των «Αἵνων» ἤρχισε νὰ ἐνδύεται ὁ Πατριάρχης τὴν Ἀρχιερατικὴν του στολὴν, ἔξω τοῦ Ἁγίου Βήματος, ὑπὸ τὸν μέγαν πολυέλαιον, ἐν μέσῳ πολυαρίθμου χοροῦ Ιερομονάχων καί Ιεροδιακόνων, ὁ ναὸς εὐρέθη καί πάλιν πεπληρωμένος...μοναχῶν καί λαϊκῶν. Ὅλοι ἐχώρουν πρὸς τὰ ἔνδον...προσεπάθουν νὰ εὐρουν θέσιν, νὰ ἴδωσι καλλίτερον τὴν ἐξελισσομένην ὑπὸ τὸν θόλον τοῦ Καθολικοῦ ὀπτασίαν, ἐνῶ οἱ χοροὶ των ψαλτῶν ἐνωθέντες, ἐφαλλον τὴν ὥραϊαν μελωδίαν «Ἄνωθεν οἱ προφῆται»... Ὅτε δὲ ἔλῃξεν ἡ ὥραϊα τελετὴ τῆς ἀμφιέσεως καί Ἰωακεῖμ ὁ Γ' ἐνδεδυμένος τὴν χρυσοῦφαντον στολὴν καί φορῶν τὴν ἀργυρόλητον μίτραν ἠύλογει τὸν λαόν...ἐθάρρει κανεὶς ὅτι εὕρισκεται εἰς τοὺς ὥραίους Βυζαντινοὺς χρόνους, εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν.

Μετὰ τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἐκτελεσθεῖσαν μεθ' ὅλης τῆς ἀπαιτουμένης πανηγυρικῆς λαμπρότητος, πάντες...οἱ προσκυνηταί...εἰσῆλθον εἰς τὴν τράπεζαν, προπορευομένου τοῦ Παπα-Δαλματίου...μετὰ πάσης πομπῆς καί δόξης. Προηγούντο αὐτοῦ οἱ κανδηλάπται με τοὺς μαύρους μανδύας των, βασιτάζοντες τὰ μανουάλια με τὰς λαμπάδας, καί οἱ ψάλλται ψάλλοντες ὕμνους πανηγυρικοὺς. Ὁ δὲ Παπα-Δαλμάτιος, κοντός, γεγηρακώς, χωμένος μέσα εἰς τὸν χρυσοῦφαντον ἡγουμενικὸν μανδύαν κ' ἐπιστηριζόμενος εἰς τὴν ἀργυρᾶν πατερίτσαν, μόλις κατάρθωνε νὰ βαδίξῃ ἀφανισμένος ἀπὸ τὴν μακροτάτην αὐτὴν πανηγυρικὴν τελετὴν, με τὰ ματάκια του μικρὰ-μικρὰ, βασιλευμένα σχεδόν, ἀπὸ τὴν δεκαπεντάωρον ἀγρυπνίαν. Οὕτω μετὰ τῆς χαρμωσύνης μελωδίας οἱ προσκυνηταί εἰσῆρχοντο εἰς τὴν τράπεζαν νὰ φάγωσιν ἀπὸ τὰ πλουσιώτατα ὅψα των Ἰβήρων, καί νὰ πῶσιν οἶνον ἀπὸ τὸν «Ἀγγελὴν», τὸ παμμέγιστον βαρέλιον, τὸ περιλαμβάνον ἄνω των 1500 ὀκάδων, ὅπερ κατὰ τὴν πανηγυριν ἀνοίγεται....

Κ' ἐκεῖ ὁποῦ ἐξήρχετο κατόπιν ὁ Παπα-Δαλμάτιος ἀπὸ τὴν Τράπεζαν μετὰ τὸ γεῦμα... μόλις ἀντέχων εἰς τοὺς κόπους...λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Δικαῖος τῆς Μονῆς, ἐπευχόμενος:

— Καί τοῦ χρόνου, ἄγιε Ἠγούμενε!..

— Νὰ παρακαλῆς νὰ ξαναγίνῃ γρήγορα Πατριάρχης ὁ Ἰωακεῖμ, ἂν θέλῃς νὰ ξανάλθω τοῦ χρόνου πάλιν ὡς Ἠγούμενος, ἀπῆντησεν ὀργισμένος ὁ Παπα-Δαλμάτιος.

Βραδύτερον...οἱ ἀσκηταὶ με γεμάτα τὰ τρουβαδάκια ἀπὸ τὰ πλούσια των Ἰβήρων ἐλέη, ὡς αἰγαργοὶ πηδῶντες ἀπὸ τὴν χαρὰν των, ἐτρέπωναν εἰς τὸν δρυμόν...ἀπ' ἐδῶ καί ἀπ' ἐκεῖ ἐξαφανιζόμενοι κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, ἐπιστρέφοντες εἰς τὰς καλύβας των.

Τὴν ἐσπέραν πλέον, πολὺ ἄργά, ὅτε ὁ Πα-

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

«*Εγερθήσονται γὰρ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται, ὥστε πλανῆσαι εἰ δυνατόν καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς*»
(Ματθ. 24,24)

ΣΤ'.

Οἱ ἄνθρωποι ὅλων σχεδὸν τῶν θρησκειῶν πιστεύουν εἰς τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, τὴν ὁποίαν ἀρνοῦνται μόνον οἱ ὀλισταὶ καὶ ἄπιστοι. «Οἱ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά», οἱ καὶ «σπουδασταὶ τῆς Γραφῆς» αὐτοαποκαλούμενοι, διαστρέφοντες τὰς Γραφὰς κατὰ τὸν συνήθη αὐτοῖς τρόπον, κηρύττουν ὅτι ἡ ψυχὴ εἶναι θνητή, καὶ ὅτι ἡ κόλασις τῶν ἁμαρτωλῶν δὲν θὰ εἶναι αἰώνια. Ἡ ψυχὴ, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν, συναποθνήσκει μετὰ τοῦ σώματος· ὅλοι ὅσοι ἀπὸ Ἀδάμ μέχρι σήμερον ἀπέθανον, οἱ Προφῆται, οἱ Ἀπόστολοι, οἱ Μάρτυρες, ἡ Παναγία καὶ οἱ λοιποὶ Ἅγιοι εἶναι νεκροί. Εὐρίσκονται κατ' αὐτοὺς εἰς τὴν ἀνυπαρξίαν. Ἀπὸ τὴν στιγμήν πού ἀπέθανον ἔσθρην τελείως. Ὅταν θὰ γίνῃ ἡ Ἀνάστασις τῶν νεκρῶν, τμηματικῇ κατ' αὐτούς, θὰ ἀναστηθοῦν ὅχι μόνον οἱ δίκαιοι, ἀλλὰ καὶ οἱ ἁμαρτωλοί· ὅχι μόνον οἱ εὐσεβεῖς ἀλλὰ καὶ οἱ ἀσεβεῖς. Ὅσοι τότε ἀνιστάμενοι ὑπακούσουν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ ἀσεβεῖς ἀκόμη ἂν ὑπῆρξαν εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν τῶν, ἐὰν τότε πράξωσι τὸ δίκαιον θὰ ζήσουν καὶ αὐτοὶ αἰωνίως μαζὺ μὲ τοὺς δικαίους. Ὅσοι δὲ ἀρνηθοῦν νὰ ὑπακούσουν εἰς τὸν Χριστόν, θὰ ἀποθάνουν πάλιν. Αὕτῃ καὶ μόνῃ θὰ εἶναι ἡ τιμωρία τῶν. Αὐτὰ γράφουν εἰς τὰ βιβλία τῶν «οἱ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά». (Ἡ ἐπιθυμητὴ Κυβέρνησις, σελ. 35 κ.α.).

Ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω ἐκτεθέντα ἀποδεικνύεται ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ δὲν ἔχουν ἰδέαν «περὶ τῆς δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ... καὶ τοῦ κρίματος τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι», (Πράξ. 24,25) περὶ τῆς κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασθείσης ἀνθρωπίνης ψυχῆς, καὶ περὶ τοῦ τρόπου κατ' ὃν ἀμείβονται ἢ τιμωροῦνται εἰς τὴν ἄλλην τὴν αἰώνιαν ζωὴν οἱ ἄνθρωποι.

Ἄς ἴδωμεν τώρα τί ἐπὶ τῶν ζητημάτων αὐτῶν

πα-Δαλμάτιος εἶχεν ἐξυπνήσει κουρασμένος ὅμως ἀκόμη ἀπὸ τὴν νυκτερινὴν ὀρθοστασίαν, καὶ θαρρῶν ὅτι εἶναι νύκτα ἀκόμη ἐρωτοῦσε τὸν ὑποτακτικόν του ἂν ἤρχισεν ἡ ἀγρυπνία, καὶ ἂν κατέβῃ ὁ Πατριάρχης.

— Τώρα ὁ Πατριάρχης! Νάταν κι' ἄλλος!

— Τί, ἀνεχώρησεν, ὑπέλαβεν ὁ Παπα-Δαλμάτιος συνερχόμενος εἰς ἑαυτὸν ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

— Τώρα θὰ εἶναι εἰς τὸν Μυλοπόταμον.

— Δόξα σοι ὁ Θεός!

Εἶπε μὲ ἓνα βαθύτατον στεναγμὸν ἀνακουφίσεως ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Λαύρας νιπτόμενος καὶ συνάμα λέγων πρὸς τὸν ὑποτακτικόν του:

— Νά σοὺ πῶ, παιδί μου. Πατριάρχης ποὺ νὰ κοιμῶνται εἶδα πολλούς. Ἀλλὰ Πατριάρχην ποὺ νὰ ἀγρυπνῇ σὰν ἀσκητής, δὲν εἶδα ἄλλον ἀκόμη».

λέγουν αἱ Γραφαί.

Αἱ ψυχαὶ δὲν ἀποθνήσκουν μαζὺ μὲ τὸ σῶμα, ἀλλὰ ζοῦν καὶ μετὰ τὸν διὰ τοῦ θανάτου χωρισμὸν αὐτῶν ἀπ' αὐτοῦ. Ἡ δὲ αἰωνία κόλασις, εἶναι πράγματι βράσανος αἰωνία, καὶ ὅχι ἐκμηδένισις. Εἰς τὴν ἔκθεσιν ὀλίγων ἐκ τῶν πολλῶν περὶ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς γραφικῶν χωρίων θὰ ἴδωμεν μέχρι ποίου σημείου φθάνει ἡ διαστρόφῃ τῶν Γραφῶν εἰς τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, πού κρατοῦν ὡς δόλωμα τὸ Εὐαγγέλιον εἰς τὰς χεῖράς τῶν.

Ὑπενθυμίζομεν πρῶτον τὸ γεγονὸς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Σωτῆρος, (Ματθ. 17, 1-2, Μάρκ. 9, 2-9, Λουκ. 9, 28-34). Ὡς γνωστόν, μεταμορφωθέντος τοῦ Σωτῆρος ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβώρ, ἐφάνησαν ὁ Μωϋσῆς καὶ Ἡλίας «μετ' αὐτοῦ συλλαλοῦντες». Ἐκ τούτων ὁ εἰς, ὁ Μωϋσῆς, εἶχε πρὸ πολλοῦ ἀποθάνει. Ἐὰν κατὰ τοὺς «μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβά» αἱ ψυχαὶ συναποθνήσκουν μετὰ τοῦ σώματος καὶ ἐκμηδενίζονται, τότε πῶς εὐρέθη ἐπὶ τοῦ ὄρους συνομιλῶν μετὰ τοῦ Χριστοῦ ὁ πρὸ πολλοῦ ἀποθάνων Μωϋσῆς; Ἀποδεικνύεται ἐκ τούτου ὅτι ὑπῆρχε κάπου ἡ ἀθάνατος ψυχὴ του ζῶσα, μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ σώματός του. Ἀλλ' οἱ «μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» εἶναι ἀπερίγραπτοι εἰς τὴν διαστρόφην καὶ παρερμηνείαν καὶ τῶν πλέον σαφῶν γραφικῶν χωρίων. Ἐπειδὴ εἰς τὴν ἐξιστόρησιν τοῦ γεγονότος τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἀναφέρει σὺν τοῖς ἄλλοις τὴν λεπτομέρειαν, κατ' ἣν «ὁ Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἦσαν βεβαρυνμένοι ὕπνῳ», λέγουν οἱ «σπουδασταὶ τῶν Γραφῶν», ὅτι τὰ τῆς Μεταμορφώσεως οἱ Ἀπόστολοι τὰ εἶδον εἰς τὸν ὕπνον τῶν ἦσαν ὄνειρον. Διὰ νὰ ἀποδειχθῇ πλήρως ἡ κακοήθεια τῶν Ἀντιχριστῶν αὐτῶν καὶ προβατοσχημὸν λύκων, ἀντιγράφομεν τὴν σχετικὴν περικοπὴν: «... καὶ ἰδοὺ ἄνδρες δύο συνελάλουν αὐτῷ οἷτινες ἦσαν Μωϋσῆς καὶ Ἡλίας, οἱ ὀφθέντες ἐν δόξῃ, λέγοντες τὴν δόξαν αὐτοῦ, ἣν ἐμελλε πληροῦν ἐν Ἱερουσαλὴμ· ὁ δὲ Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἦσαν βεβαρυνμένοι ὕπνῳ. Διαγορηγορήσαντες δὲ εἶδον τὴν δόξαν αὐτοῦ καὶ τοὺς δύο ἄνδρας συνεσοῦσθαι αὐτῷ» (Λουκ. 9, 30-32). Οἱ «μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» βλέπουν εἰς τὴν περικοπὴν ταύτην τὸ «ἦσαν βεβαρυνμένοι ὕπνῳ» δὲν βλέπουν ὅμως καὶ τὸ «διαγορηγορήσαντες δέ». Ἐπομένως δὲν πρόκειται περὶ παρανοήσεως ἐκ πλάνης ἀλλὰ περὶ ἠθελμημένης κακοήθους διαστρεβλώσεως τῶν Γραφῶν Ἐσχόμεθα εἰς ἄλλο χωρίον: Ὁ ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ εὐρισκόμενος εὐγνώμων ληστής, ἐν κατανύξει ψυχῆς εἶπε πρὸς τὸν συνεσταυρωμένον Σωτῆρα Χριστόν: «μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου» ὁ δὲ Κύριος τῷ ἀπήντησεν ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ Σταυροῦ Του: «Ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ» (Λουκ. 24, 43). Τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Κυρίου διαλύουν εἰς ἀφροῦς τὰς πεπλανημένας φλυαρίας τῶν «μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά». Διὰ νὰ λέγῃ ὁ Κύριος εἰς τὸν ληστήν, σήμερον θὰ εἶσαι μαζὺ Μου εἰς τὸν παράδεισον, ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι ὁ ληστὴς μόλις θὰ ἀπέθνησκε εἰς τὸν Σταυρόν, δὲν θὰ ἔσβυνεν ἐντελῶς. Ἡ ψυχὴ του θὰ ἔζη

καὶ μετὰ τὴν νέκρωσιν τοῦ σώματος, καὶ θὰ μετέβαινε κατ' εὐθείαν εἰς τὸν παράδεισον.

Τί ἔκαμαν ὁμως «αἱ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» διὰ νὰ ἀντιπαρέλθουν τὴν δυσκολίαν, μετέθεσαν τὸ κόμμα, καὶ εἶπον, ὅτι τὸ «σήμερον» δὲν συνδέεται μὲ τὰ ἐπόμενα, ἀλλὰ μὲ τὰ προηγούμενα. Δηλαδή ἡ ἔννοια τῶν λόγων τοῦ Κυρίου δὲν εἶναι : ἀλήθειαν σοὶ λέγω, ὅτι σήμερον θὰ εἶσαι μαζί Μου εἰς τὸν Παράδεισον, ἀλλ' εἶναι ἡ ἑξῆς : ἀλήθειαν σήμερον σοὶ λέγω ὅτι θὰ εἶσαι εἰς τὸν παράδεισον, ὅταν εἰς τὸ μέλλον ἀναστηθῶν οἱ νεκροὶ Ὡραία ἐρμηνεία!

Ἀντιλαμβάνονται ὁμως καὶ αὐτοὶ ὅτι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ κόμματος, δὲν ἔρχεται τόσον καλὰ εἰς τὴν σύνταξιν, εἰς τὸ λεκτικὸν τοῦ Κυρίου. Διότι ὁ Σωτὴρ μετεχειρίσθη πολλάκις τὰς φράσεις «Ἀμὴν λέγω ὑμῖν» ἢ «Ἀμὴν λέγω σοι» εἰς οὐδεμίαν δὲ περιπτώσιν τὰς συντροφεύει μὲ τὸ «σήμερον». Δὲν ὑπῆρχεν ἐπομένως λόγος νὰ εἴπῃ εἰς τὸν ληστήν : σήμερον σοὶ λέγω. Διὰ τοῦτο προσπαθοῦν δι' ἄλλων συλλογισμῶν νὰ ἀποδείξουν ὅτι ἡ θέσις τοῦ κόμματος εἶναι ἔκπῃ ἐνθα τὸ τοποθετοῦν αὐτοί, λέγοντες : πῶς ἦτο δυνατόν νὰ ὑποσχεθῇ ὁ Κύριος τὴν ἄμεσον εἰς τὸν Παράδεισον εἴσοδον τοῦ ληστοῦ, ἐφ' ὅσον Παράδεισος δὲν ὑπῆρχεν; Ἀλλὰ δὲν ἀκούετε, «μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά», τοῦ Ἀποστόλου Παύλου λέγοντος ὅτι «*ἤρπαγναι εἰς τὸν Παράδεισον* καὶ ἤκουσεν ἄσροητα ῥήσαντα, ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι ;» (Β' Κορινθ. 123). Εἰς αὐτὸν τὸν Παράδεισον μετέβη, ὁ ἐγγνώμων ληστής, ὅταν ἐξέπνευσεν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Ἐρχόμεθα καὶ εἰς ἄλλο χωρίον τῆς Γραφῆς.

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος εἰς τὴν πρώτην του Καθολικὴν Ἐπιστολήν, μᾶς διμιλῇ περὶ τοῦ κηρύγματος τοῦ ὁποῖον ὁ Κύριος μετὰ τὸν ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ θάνατόν Του καταβάς εἰς τὸν Ἀδην ἔκαμεν εἰς «τὰ ἐν φυλακῇ πνεύματα» οἱ λόγοι τοῦ Ἀποστόλου εἶναι οἱ ἑξῆς : «θανατωθεὶς μὲν (ὁ Χριστὸς) σαρκί, ζωοποιηθεὶς δὲ τῷ πνεύματι, ἐν ᾧ καὶ τοῖς ἐν φυλακῇ πνεύμασι πορευθεὶς ἐκήρυξεν, ἀπειθήσασί ποτε, ὅτε ἀπαξ ἐξεδέχετο ἡ τοῦ Θεοῦ μακροθυμία ἐν ἡμέραις Νῶε» (Α' Πέτρ. 3, 18). Ἄν ἀναγνώσῃ τις τὸ βιβλ. Κεφάλαιον τῆς Γενέσεως ἔννοεῖ τὴν σημασίαν τῶν λόγων τοῦ κορυφαίου Ἀποστόλου. Εἰς ἡμᾶς τοὺς ζῶντας ἐπὶ τῆς γῆς ἀνθρώπους, ἐκήρυξεν ὁ Χριστὸς μὲ τὸ περίβλημα τῆς σαρκός, εἰς δὲ τὰ ἐν τῇ φυλακῇ τοῦ Ἀδου πνεύματα, ἐκήρυξεν ἡ τεθεωμένη Του ψυχὴ, χωρισθεῖσα προσκαίρως τοῦ Σώματος Του, θανατωθέντος τούτου ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ. Ἐκήρυξε πρὸς τὰ πνεύματα τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἠπειθήσαν εἰς τὸν Θεόν, ὅτε ἡ μακροθυμία Του ἐκάλεῖ αὐτοὺς εἰς μετάνοιαν ἀπὸ τῶν πονηρῶν αὐτῶν ἔργων, ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Νῶε (Ἐξοδ. ΣΤ' 3). Ἐκ τῶν λόγων αὐτῶν τοῦ Ἀποστόλου ἀποδεικνύεται ὅτι αἱ ψυχαὶ ζοῦν καὶ μετὰ τὸν χωρισμὸν τῶν ἀπὸ τῶν σωμάτων, καὶ εἶναι δυνατόν νὰ ἀκούσων καὶ κήρυγμα. Διὰ τοὺς «μάρτυρας τοῦ Ἰεχωβά» οἱ λόγοι οὗτοι εἶναι ἰσχυρὸς καταπέλτης πρὸς κενότροποις τὰς περὶ ἀνθρωπίνης ψυχῆς πλάνας τῶν. Ἀλλ' οὗτοι δὲν λησμονοῦν τὴν εὐχὴν τῶν. Εἰς ἐνέργειαν καὶ πάλιν ἡ διαστροφή ἔπλασαν λοιπὸν τὸν ἑξῆς μῦθον, διὰ νὰ παρακάμψουν τὸν σκόπελον τοῦ χωρίου τούτου. (Ἀκολουθεῖ)

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΣ ΤΩΝ ΝΗΠΤΙΚΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

ΠΕΡΙ ΣΥΚΟΦΑΝΤΙΑΣ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΞΙΜΟΥ

«Ὅταν ἴδωσιν ἡμᾶς οἱ δαίμονες τῶν πραγμάτων τοῦ κόσμου καταφρονούντας, ἵνα μὴ δι' αὐτὰ τοὺς ἀνθρώπους μισήσωμεν, καὶ τῆς ἀγάπης ἐκπέσωμεν, τότε συκοφαντίας καθ' ἡμῶν ἐγείρουσιν, ἵνα τὴν λύπην μὴ φέροντες, τοὺς συκοφαντήσαντας μισήσωμεν. Οὐκ ἔστι πόνος βαρύτερος συκοφαντίας, κἂν τε εἰς πίστιν, κἂν τε εἰς βίον συκοφαντηταί τις. Καὶ οὐδεὶς ταύτης καταφρονεῖν δύναται, εἰμὴ μόνος ὁ εἰς Θεὸν ἀποβλεπόμενος, ὡς ἡ Σωσάννα, τὸν μόνον δυνάμενον ἐξ ἀναγκῶν ῥύσασθαι ὥσπερ κἀκείνην, καὶ τοὺς ἀνθρώπους πληροφορεῖσαι ὥσπερ καὶ ἐπ' ἐκείνης καὶ τὴν ψυχὴν ἐπὶ ἐλπίδι παραμυθῆσασθαι. Ὅσον σὺ εὐχεσαι ἐκ ψυχῆς ὑπὲρ τοῦ συκοφαντήσαντός σε, τοσοῦτον ὁ Θεὸς πληροφορεῖ τοὺς σκανδαλισθέντας».

ΠΑΛΑΛΑΙΟΥ

«Πρεσβυτέρου τινὸς θυγάτηρ παρθένος ἐν Καισαρείᾳ τῆς Παλαιστίνης ἐκπεσοῦσα (εἰς πορνείαν), παρὰ τοῦ φθείραντος αὐτὴν ἐδιδάχθη, ἀναγνώστην τινὰ τῆς πόλεως συκοφαντήσαι, ἔγκυος γενομένη. Ἐξεταζομένη οὖν ὑπὸ τοῦ πατρὸς, κατεῖπε τοῦ ἀναγνώστου, ὁ δὲ ἀνήγγειλε τῷ Ἐπισκόπῳ, ὁ δὲ Ἐπίσκοπος τὸ ἱερατεῖον συγκολεσάμενος, καὶ τὸν ἀναγνώστην εἰς μέσον ἀγαγὼν, ἠρώτα περὶ τοῦ πράγματος (περὶ τῆς υποθέσεως) : ὁ δὲ ἀπεκρίθη ἐγὼ πρᾶγμα ἐν τούτῳ οὐκ ἔχω. Ἀγανακτῶν δὲ ὁ Ἐπίσκοπος ἐμβριθεστάτῃ φωνῇ λέγει αὐτῷ. Οὐχ ὁμολογεῖς τὴν τύχην σου (τὴν κατάστασίν σου) ἄθλιε, καὶ μετανοεῖς ; Ἀπεκρίθη ὁ ἀναγνώστης. Ἐγὼ τὸ ἀληθὲς εἶπον... ἀναίτιος γάρ εἰμι καὶ τῆς αἰτίας τῆς πρὸς ἐκείνην. Εἰ δὲ θέλετε ἀκοῦσαι τὸ μὴ ὄν ἵνα εἴπω, πέπραχα. Τοῦτο αὐτοῦ εἰπόντος, καθεῖλεν αὐτὸν τοῦ ἀναγνώστου. Ἐκεῖνος δὲ προσπεσὼν παρεκάλεῖ τὸν Ἐπίσκοπον λέγων. Εἰ τοῦτό σοι ἔδοξε, κύριε Ἐπίσκοπε, διὰ τὸ εἰπεῖν με ἔπεσον, τοῦ μὴ ἄξιον εἶναι με κληρικὸν τῆς σῆς ἀγιοσύνης κέλευσον ἀπὸ τοῦ νῦν δοθῆναι μοι αὐτὴν εἰς γυναῖκα οὔτε γὰρ ἐγὼ λοιπὸν κληρικός, οὔτε ἐκείνη παρθένος. Ὁ δὲ Ἐπίσκοπος καὶ ὁ πατὴρ αὐτῆς... ἐξέδοντο ταύτην. Ὁ δὲ (ἀναγνώστης) παρέθετο ταύτην ἐν μοναστηρίῳ γυναικῶν, παρακαλέσας τὴν αὐτόθι προηγούμενην ἀνέχεσθαι αὐτῆς, ἕως τῆς κήσεως, καὶ καταλιπὼν αὐτὴν, ἀπῆλθεν ἐν ἀνχηρῷ (ξηρῷ) κελίῳ καὶ καθεῖρξεν (κατέκλεισεν) ἑαυτόν, ἀναλαβὼν σκληραγωγίαν ἀκροτάτην προσῆλθε δὲ τῷ Χριστῷ ἐν συντετριμμένῃ καρδίᾳ, μετὰ πολλῶν δακρύων, λέγων. Σὺ, Κύριε, καρδιογνώστα πάντων, οἶδας καὶ τὰς ἐμὰς πράξεις, ὁ εἰδὼς τὰ πάντα πρὶν γενέσεως αὐτῶν, καὶ παντὸς γινώσκων ἀνθρώπου ἐνθύμημα. Σὺ, ἑταστής ὁξὺς ἐνθυμήσεων, Σὺ ἀδικουμένων βοηθός, καὶ ἔκδικος συκοφαντουμένων ἀπαράλογιστος, οὐδὲν γάρ σοι ἄδικον ἀρέσκει... Τῆς σῆς οὖν λοιπόν. Δέσποτα, ἀπαράλογιστον καὶ δικαίαις κρίσεωσιν

ἀποφῆναι, καὶ τὴν δίκην τὴν ἐμὴν εἰσπέρας ἀγαγεῖν.

Ἐν ταύταις οὖν ταῖς προσευχαῖς καὶ νηστεαῖς προσκαρτεροῦντος αὐτοῦ, παρέστη ὁ καιρὸς τοῦ τεκεῖν τὴν ἀθλίαν, καὶ ἡ δικαία κρίσις τοῦ Θεοῦ, φέρει αὐτῇ ὀδύνην ἀπότομον, καὶ ἀφόρητον, δράσεις τε καταχθονίων καὶ φοβεραὶ κολάσεις ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας τὴν ἀθλίαν ταύτην ἰσχυρῶς ἐπολιόρκουν· καὶ τὸ βρόφος τῆς γαστροῦς οὐ προέκυπτεν, αἱ δὲ ὀδύναι κατὰ πᾶσαν ὥραν ἀφορητότεροι προσετίθεντο. Ἡρξάτο οὖν γεραῖς φωναῖς ἀνοιμώζειν (νὰ κλαίῃ δυνατὰ) καὶ βοᾶν· Οἴμοι τῇ ἀθλίᾳ! κινδυνεύω ἀποθέσθαι δυοὶ κακοῖς, πορνείᾳ καὶ συκοφαντίᾳ περιπεσοῦσα· ὑπὸ γὰρ ἐτέρου κοταφθαρεῖσα, τοῦ ἀναγνώστου κατηγόρησαν· ὥς οὖν οὐκέτι λοιπὸν ἠδύνατο, ἢ ζῆσαι, ἢ ἀποθανεῖν, ἢ τεκεῖν, οὔτε ἡ συνοδία (τῶν μοναχῶν) ὑπέφερε τὰς μεγάλας ταύτης οἰμωγὰς (τοὺς κλαυθμούς), δρόμῳ ἀπελθοῦσαι, ἀπαγγέλουσι ταῦτα τῷ Ἐπισκόπῳ. Γενομένης οὖν ὑπὸ πάντων εὐχῆς ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, αἱ τοῦ ἀναιτίου (τοῦ ἀναγνώστου) εὐχαί, ταύτην ἀπρόσδεκτον ἐποιοῦν.

Ἀναστὰς οὖν ὁ Ἐπίσκοπος ἐπορεύθη ἔνθα ὁ Διάκονος κατακέλειστο, καὶ στάς πρὸς τῇ θύρᾳ ἐπὶ πολὺ ἔκρουεν. Ἐκείνου δὲ μὴ ἀποκρινομένου, ἐκέλευσεν ὁ Ἐπίσκοπος τὴν θύραν ἐπαρθῆναι, καὶ εἰσελθὼν, εὗρεν αὐτὸν κείμενον ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, καὶ ὥς ἀπολογούμενος ἔφη αὐτῇ. *Ἀδελφὲ ἀναγνώστια Εὐσταθίε φανερωθεῖς, θεία κρίσει, τῆς εἰς σὲ συκοφαντίας διὰ τῶν σῶν εὐχῶν κατοικτείσῃ· σὺ λοιπὸν τὴν εἰς σὲ ἀμαρτήσασαν, ἐπὶ πολὺ ταῖς βασάνοις κατακισθεῖσάν, καὶ λύσον τὴν ἀμαρτίαν· ταῖς γὰρ σοῖς εὐχαῖς τοιαῦτα πάσχει· δεήθητι οὖν τοῦ Θεοῦ, ἵνα ἐλευθερωθῇ τοῦ πανωδύνου τόκου. Αὐτοῦ δὲ (τοῦ ἀνογνώστου) ἅμα τῷ Ἐπισκόπῳ ἐκτενῶς προσευξαμένου, εὐθέως ἡ ἀθλία ἤλευθερωθῇ τῆς ἀνάγκης, κηῖσας παιδίον·* ἐκέλευε δὲ τοὺς πάντας, ἀφελθῆναι αὐτῇ τὴν κατὰ τοῦ δικαίου ἀνομίαν. Καὶ ἀπὸ τότε λοιπὸν οἱ πάντες εἶχον αὐτὸν *ἐν τάξει τῶν μαρτύρων*· πάσης οὖν μερίμνης ἑαυτὸν ἀποχωρίσας εἰς ὕψος πολιτείας ἀρίστης ἀνῆλθεν, ὥς καὶ χαρίσματος πνευματικοῦ ἀξιώθηται.

Ταῦτα δὲ διήλθον, ἵνα γνῶμεν ποίοις κολαστηρίοις, πρὸ τῆς μελλούσης ἐν τῇ γεέννῃ τιμωρίας, καὶ ἐνταῦθα παραδίδονται οἱ συκοφάνται, καὶ πάλιν πονίῳ τιμὸν καὶ χαρισμάτων καὶ νῦν καὶ ἐν τῷ μέλλοντι αἰῶνι καταξιοῦνται οἱ συκοφαντούμενοι, καὶ εἰς προσευχὰς καὶ εὐχαριστίας τρεπόμενοι, καὶ τῷ Θεῷ προστρέχοντες».

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ

«Ἐάν συμβῇ σοι συκοφαντηθῆναι, καὶ μὲν ταῦτα φανερωθῇ τὸ καθαρὸν σου τῆς συνειδήσεως, μὴ ὑψηλοφρόνει, ἀλλὰ δούλευε τῷ Κυρίῳ ἐν ταπεινοφροσύνῃ, τῷ λυτρωσαμένῳ σε ἀπὸ συκοφαντίας ἀνθρώπων, ἵνα μὴ πέσης πτώμα ἐξαισίον».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινούται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε διὰ ὀφειλῇν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπειθύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, ὁδὸς Κανιγ-γος 32 — Ἀθήναι.

(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΥΜΝΟΛΟΓΙΑΝ

ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Αἱ δύο καλλικέλαδοι τῆς ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας ἀηδόνες, οἱ Ἅγιοι Κοσμάς καὶ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, ποιηταὶ τῶν δύο ὑπερόχων κανόνων τῆς ἑορτῆς τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου, ἔξωτερον κεύοντες κατὰ τὸ ἀνθρωπίνως δυνατόν, τὴν ἐσωτερικὴν φλόγα τῆς πρὸς τὴν «*Ἀχραντὸν Θεοτόκον*» ἀγάπης καὶ εὐλαβείας τῶν, ὕμνοισι, μεγαλύνουσι καὶ μακαρίζουσιν Αὐτήν, «τὴν τῶν Οὐρανῶν ὑψηλοτέραν ὑπάρχουσαν, καὶ πάσης κτίσεως τιμιωτέραν».

Δονοῦνται αἱ ἐσωτερικαὶ πνευματικαὶ χορδαὶ τῶν ὁρθοδόξων μὲ τὰ πληκτρα τοῦ Πνεύματος, μὲ τοὺς ὑπερόχους φθόγγους τῶν παγχρυσῶν τούτων στομάτων τοῦ Λόγου.

Παραθέτομεν ὀλίγα ἐκ τῶν μελιρρῶτων τροπαρίων τῶν κανόνων, «πρὸς εὐφροσύνην τῶν πιστῶν» τοὺς ὁποίους συνήγαγε σήμερον εἰς τοὺς ἱεροὺς ναοὺς «ἡ πεποικιλμένη τῇ θείᾳ δόξῃ ἱερὰ καὶ εὐκλεὴς μνήμη τῆς Παρθένου».

Διὰ τὰ ἐννοήσωμεν δὲ μὲ πῦλον δέος, καὶ μὲ πόσιν ταπεινώσιν, ἄρχονται τῆς συνθέσεως τῶν ὕμνων, «τὰ σεπτὰ δοχεῖα τοῦ πνεύματος» παραθέτομεν ἐν πρώτοις τὸν οἶκον τῆς ἑορτῆς ἔχοντα οὕτω :

«Τεῖχισόν μου τὰς φρένας, Σωτήρ μου· τὸ γὰρ τεῖχος τοῦ κόσμου ἀνυμνήσαι τολμῶ, τὴν Ἀχραντὸν Μητέρα Σου. *Ἐν πύργῳ ἐρημάτων ἐνίσχυσόν με, καὶ ἐν βάρεσιν ἐννοίων δαμάσῃς με.* Σὺ γὰρ βοᾷς τῶν αἰτούντων πιστῶς τὰς αἰτήσεις πληροῦν. Σὺ οὖν μοι δώρησαι γλῶτταν, προφοράν, καὶ λογισμὸν ἀκαταίσχυτον· πᾶσα γὰρ δόσις ἐλλάμψεως παρὰ Σοῦ καταπέμπεται. Φωταγωγέ, ὁ μήτραν οἰκήσας ἀειπάρθενον».

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΚΟΣΜΑ

«Νικητικὰ μὲν βραβεῖα ἦρω, κατὰ τῆς φύσεως Ἀγνή, Θεὸν κηῖσας· ὁμῶς μιμουμένη δὲ τὸν Ποιητὴν Σου καὶ Υἱόν, ὑπὲρ φύσιν ὑποκύπτεις τοῖς τῆς φύσεως νόμοις· διὸ θνήσκονσα, σὺν τῷ Υἱῷ ἐγείρει διικονίζουσα».

«Νέμοι σοι (τῇ Θεοτόκῳ) τὰ ὑπὲρ φύσιν Ἀναξ ὁ πάντων Θεός· ἐν γὰρ τῷ τίκτειν Παρθένον ὥσπερ ἐφύλαξεν, οὕτως ἐν τάφῳ τὸ σῶμα διετήρησεν ἀδιάφθορον, καὶ συνεδόξασε θεία μεταστάσει, γέρα σοι ὥσπερ Υἱὸς Μητρὶ χαριζόμενος».

«*Νενίκηνται τῆς φύσεως οἱ ὄροι, ἐν σοί, Παρθένε Ἀχραντε· παρθενεύει γὰρ τόκος, καὶ ζωὴ προμνηστεύεται θάνατος. Ἡ μετὰ τόκον Παρθένος, καὶ μετὰ θάνατον ζῶσα, σώζοις ἀεὶ, Θεοτόκε, τὴν κληρονομίαν σου.*»

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ

«Ἐν τῇ μεταστάσει σου, Μητὲρ Θεοῦ, τὸ εὐρυχωρότατον σῶμα Σου καὶ Θεοδόχον, τῶν ἀγγέλων στραταὶ ἱερωτάταις πτέρυξι, φόβῳ καὶ χαρᾷ συνεκάλυπτον».

«Ἐκ σοῦ (τῆς Θεοτόκου) ζωὴ ἀνατέταλκε, τὰς κλεῖς τῆς παρθενίας μὴ λύσασα· πῶς οὖν τὸ Ἀχραν-

ΤΑ ΜΕΓΑΛΕΙΑ ΤΗΣ ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΜΑΡΙΑΣ

«Παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν Σου, ἐν ἱματισμῷ διαχρύσῳ περιβεβλημένη πεποικιλμένη», (Ψαλμ. 42)

«Αὐτὴ εἶναι ἡ πλέον ζωντανὴ καὶ πρεπώδης Εἰκὼν τῆς μεταστάσης εἰς οὐρανούς Θεομήτορος, ὅπου ἐζωγράφησε μὲ θεοκίνητον κάλαμον ὁ Προφητάς... «παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν Σου» Βασίλισσα τῶν ἐπιγείων. Εἰς Αὐτὴν ἀποδίδει τὰς δευτέρας μετὰ Θεὸν τιμητικὰς λατρείας τῶν πιστῶν ἡ Ἐκκλησία... Αὐτῆς τὸν ὑψηλὸν θρόνον περικυκλῶνουν τῶν ὀρθοδόξων τὰ συστήματα· καὶ ἄλλος παρακαλεῖ ὑγίαν εἰς τὰς νόσους, ἄλλος ἀπαλλαγὴν εἰς τοὺς κινδύνους· τοῦτος παρηγορίαν εἰς τὰς θλίψεις, ἐκεῖνος βοήθειαν εἰς τὰς συμφοράς, ὅλοι ζητοῦν ἔλεος ἀπὸ τὴν πηγὴν τοῦ ἔλεους· καὶ ὁ ζητῶν εὐρίσκει, διότι ἀνεξάντλητον εἶναι τὸ πέλαγος τῶν χαρίτων, ἀκένωτος εἶναι ἡ πηγὴ τῶν ἀγαθῶν.

Βασίλισσα τῶν Οὐρανίων. Αὐτὴν σέβονται καὶ προσκυνοῦν ὅλα τὰ ἀσώματα τὰ τάγματα... Βασίλισσα, τὴν ὁποίαν ἀσπάζεται Αὐτὴ ἡ τρισήλιος Θεαρχία. Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον τὴν Ἀνύμφευτον Νύμφην· ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τὴν ἀπείρανδρον Μητέρα, ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ, τὴν ἡγαπημένην Θεόπαιδα. «Παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν Σου»...

Ὅταν ὁ Ἥλιος φθάσῃ εἰς τὴν μέσσην ἀψίδα τοῦ Οὐρανοῦ ἐξ Ἰσου χύνει εἰς ὅλα τὰ μέρη τῶν ἀκτίνων τὸ φῶς, μὰ ἐξ Ἰσου δὲν φωτίζονται πάντα τὰ φωτιζόμενα σώματα... μὲν καθαρὰ ἐκλάμπουσιν ὁλόφωτα, τὰ δὲ διαφανῆ διαλάμπουσιν εὐδία, καὶ τὰ στερεὰ καὶ ἀντίτυπα διαλάμπουσιν ὅσον μόνον ποῦ γίνονται ὁρατά. Μὰ ὅταν λάχῃ ὁ Ἥλιος καὶ προβάλλῃ τὰς ἀκτίνας του εἰς ἓνα ἀκηλίδωτον καθρέπτην, ὅχι μόνον τὸν φωτίζει, ἀλλ' αὐτὸς ὅλος ὁ Ἥλιος ἐκεῖ φαίνεται νὰ ἐμβαίνει καὶ νὰ περικλείεται εἰς τρόπον, ὅπου ἐκεῖνος δὲν φαίνεται τόσο ἓνα κρύσταλλον ὅπου φωτίζεται, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Ἥλιος ὅπου φωτίζει... λαμβάνει αὐτὸν ὅλον τὸν Ἥλιον καὶ ἀκτινοβολεῖ ὥσάν Ἥλιος...

Ἡ Παναγία Παρθένος εἶναι ἀνάμεσα εἰς ὅλους τοὺς μακαρίους ἀκηλίδωτος καθρέπτης ἀγνεύας καὶ καθαρότητος... Εἰς αὐτὴν ἐμβαίνει καὶ ὥσάν περικλείεται ὅλη, ὅλη ἐκείνη ἡ πολυχεύμων πηγὴ τοῦ φωτός, ὅλος, ὅλος τῆς δόξης ὁ Ἥλιος· εἰς

τρόπον ὥστε ὡς ἄλλος δεῦτερος τῆς δόξης Ἥλιος ἀκτινοβολεῖ τῆς Παναγίας Παρθένου τὸ μακάριον πρόσωπον... ὅθεν ἐδῶ (εἰς τὴν γῆν) ἦτο καθὼς τὴν ὠνόμασεν ὁ Ἀρχάγγελος «Κεχαριτωμένη» εἶχε δηλαδὴ ὅλον τὸ πλήρωμα τῆς θείας χάριτος· τὸ ὁμολογεῖ ὁ Θεολόγος (Γρηγόριος) «ἐκάστω τῶν ἐκλεκτῶν ἡ χάρις κατὰ μέρος ἐδόθη, τῇ δὲ Παρθένῳ ἅπαν τῆς χάριτος τὸ πλήρωμα». Ἐκεῖ δὲ (εἰς τὸν Οὐρανόν) εἶναι δεδοξασμένη· ἔχει δηλαδὴ ὅλον τὸ πλήρωμα τῆς θείας δόξης, καθὼς τὴν προεῖδεν ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ· «καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ πλήρης δόξης ὁ οἶκος Κυρίου»· «παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν Σου, ἐν ἱματισμῷ διαχρύσῳ περιβεβλημένη πεποικιλμένη».

Ἀδύνατον εἶναι, χριστιανοί, ὁ νοῦς μας νὰ φαντασθῇ τὸ ὑπέρλαμπρον ἐκεῖνο φῶς, μὲ τὸ ὁποῖον ἀστράπτει ἡ μακαρία Παρθένος εἰς τὸν Παράδεισον· ἡ Σελήνη, ὁ Ἥλιος εἶναι πράγματα σκοτεινὰ παραβαλλόμενα μὲ ἐκεῖνο τὸ ἀνεκκλήτῳ κάλλος, τὸ ὁποῖον βλέπουν καὶ δὲν χορταίνονται οἱ μακάριοι. Τοῦτο ἐπεθύμησε νὰ ἴδῃ ἓνας νέος πολλὰ εὐλαβὴς τῆς Παρθένου, καὶ ἔκαμε πρὸς Αὐτὴν τοιαύτην δέησιν: «Μαρία, γλυκύτατον ὄνομα, ὅπου ἐγὼ μετὰ Θεὸν σέβομαι καὶ προσκυνῶ, μὲ ὅλον τὸν πόθον καὶ εὐλάβειαν τῆς ψυχῆς μου, διότι Σὺ εἶσαι τῆς ψυχῆς μου ἡ παρηγορία καὶ ἡ χαρά... μίαν χάριν νὰ μοῦ κάμῃς, Σὲ παρακαλῶ... νὰ μὲ ἀξιώσῃς νὰ σὲ ἰδῶ καθὼς εἶσαι εἰς τὸν Παράδεισον. Ἀξιώσόν με, Ἀειπάρθενε Κόρη, ἀξιώσόν με Μητέρα τοῦ ἔλεους, ἅς σὲ ἰδῶ καὶ εὐχαριστοῦμαι νὰ χάσω ἓνα ἀπὸ τὰ μάτια μου». Εἰσήκουσεν ἡ Πάναγνος Δέσποινα τοῦ εὐλαβοῦς Της δούλου τὴν προσευχὴν· τοῦ ἐφάνη μίαν νύκτα εἰς τὸν ὕπνον του ὁλοαμπῆς μέδον ἐκεῖνο τὸ φῶς τῆς δόξης, μὲ τὸ ὁποῖον λάμπει εἰς τὸν οὐρανόν. Ἐξύπνησεν ἡ νέος, καὶ ἀληθινὰ ἔχασε τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ μάτια του, μὰ ἀπὸ τὴν χαρὰν ποῦ εἶχε ὅτι ἡξιώθη νὰ ἰδῇ τὴν Βασίλισσαν τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, δὲν ἔλυπατο δολέτα ὅτι ἐστερήθη τὸ φῶς του. μάλιστα πάλιν παρακαλεῖ νὰ τὴν ἴδῃ ἄλλη μίαν φορὰν καὶ εὐχαριστεῖται νὰ χάσῃ καὶ τὸ ἄλλο του μάτι· καὶ πάλιν ἡξιώθη, πάλιν τὴν εἶδε... ἡ συμπαθεστάτη Μητέρα τοῦ Θεοῦ, ὥσάν τοῦ ἐφάνη τὴν δευτέραν φορὰν, ὅχι μόνον δὲν τὸν ἐστέρησεν ἀπὸ τοῦ μάτι ποῦ τοῦ ἔμεινεν, ἀλλὰ τοῦ τὸ ἐχάρισε καὶ τὸ ἄλλο ποῦ εἶχε χαμένο. Ἐξύπνησεν ὁ νέος ἐκεῖνος καὶ μὲ τὰ δύο μάτια ὑγιῇ, .. ἔδωκε τῇ Θεομήτορι ἀπείρους εὐχαριστίας.

Κεχαριτωμένη, δοξασμένη Πανάνασσα· ἀπὸ τὴν ἀφθονον ἐκείνην ἡλιοβολίαν τοῦ Θεοῦ φωτὸς ὅπου χαίρεσαι, παρισταμένη ἐκ δεξιῶν τοῦ Μονογενοῦς Σου Υἱοῦ, στείλει ἐδῶ κάτω καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς εὐλαβεῖς δούλους Σου μίαν μακαρίαν ἀκτίνα, ποὺ νὰ εἶναι καὶ φῶς εἰς τὸν ἐσκοτισμένον μας νοῦν, καὶ φλόγα εἰς τὴν ψυχραμένην μας θέλησιν, διὰ νὰ βλέπωμεν νὰ περιπατοῦμεν σπουδαῖοι εἰς τὸν δρόμον τῶν θεί-

τον, ζωαρχιόν τε Σου σκῆνωμα τῆς τοῦ θανάτου πείρας γέγονε μέτοχον; ».

«Δέχου παρ' ἡμῶν ὠδὴν τὴν ἐξόδιον, Μητέρα, τοῦ ζῶντος Θεοῦ καὶ τῇ φωτοφόρῳ Σου καὶ θείᾳ ἐπισκεύασσον χάριτι τῷ Βασιλεῖ τῇ τρώπαια, τῷ φιλοχρίστῳ λαῷ, τὴν εἰρήνην, ἄφεςιν τοῖς μέλποσι, καὶ ψυχῶν σωτηρίαν βραβεύουσα». Ἀμήν.

ΕΘΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΙ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΣ

«Οὐδὲν κακὸν ἀμιγὲς καλοῦ». Οἱ Χιλιασταὶ μὲ τὴν θρασυτάτην δρᾶσίν των ἐξύπνησαν τοὺς κοιμωμένους ὀρθοδόξους· ὡς ἀπόδειξιν τούτου μεταφέρομεν ἐνταῦθα τὸ εἰς τὴν «Καθημερινήν» τῆς 25)7)63 δημοσιευθὲν περισπούδαστον ἄρθρον τοῦ κ. Λεων. Φιλιππίδου, καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν), ἔχον οὕτω :

«Μᾶς ἐπνίξαν αἱ ἀντορθόδοξοι προπαγάνδαι· ἡ μὲν ἔντονος δραστηριότης των μαρτυρεῖ, ὅτι τὴν Ἑλλάδα θεωροῦν ἄγρον ἀπερίφρακτον καὶ ἀπεριφρούρητον, ἐν τῷ ὁποίῳ δύνανται ἀκωλύτως καὶ ἀπαράτητοι νὰ κερδίζουν ἔδαφος εἰς βάρος τῆς ὀρθοδόξου, ἀλλὰ καὶ τῆς ἔθνικῆς συνειδήσεως τοῦ λαοῦ μας· ἡ δὲ ἔλλειψις ἐπισήμου ἀντιδράσεως καὶ ἡ ἀντὶ ταύτης ἀνοχή ἢ καὶ προστασία των ἐπισχύουν τὴν περὶ τῆς Ἑλλάδος ἐντύπωσιν των ταύτην.

Ἀλλὰ θὰ ἐρωτήσουν οἱ σοβαροφάνεις ἀπερίσκεπτοι καὶ οἱ ἀδιόρθωτοι : διατὶ νὰ ὑπάρξῃ ἐπίσημος ἀντίδρασις ἢ παρακώλυσις ; διατὶ νὰ ἐμποδισθῇ ἡ ἐλευθερία τῆς δράσεως των ; διατὶ νὰ μὴ τὰς ἀνεχώμεθα καὶ νὰ μὴ τὰς προστατεύωμεν ; δὲν εἴμεθα χώρα ἐλευθέρη ; δὲν ἔχομεν δημοκρατίαν ;

Ναί ! Καὶ εἴμεθα καὶ ἔχομεν· ἀλλ' ἀτυχῶς εἴμεθα καὶ ἔχομεν μέχρι τοιούτου ἐκτραχηλισμὸν ἀσυνδοσίας, ὥστε νὰ κινδυνεύουν καὶ ἡ ἐλευθερία καὶ ἡ δημοκρατία, καὶ τείνομεν νὰ μὴ ἀφῆσωμεν τίποτε ὀρθίον εἰς τὸν τόπον αὐτὸν εἰς τὸν τελευταῖον αὐτὸν Βράχον, ὅστις μᾶς ἀπέμεινεν, ἔπειτα ἀπὸ ὅσα παρ' ἐχθρῶν καὶ φίλων ὑπέστημεν δεινά, δεινότερα καὶ ἀδικιώτα. Ἀτυχῶς εἴμεθα χώρα ὑπερἐλευθέρη καὶ ἔχομεν ὑπερδημοκρατίαν· ἡ δὲ ὑπερἐλευθερία ἥτοι ἡ ἀσυνδοσία εἶναι ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος καὶ ὁ δολιώτατος ἐχθρὸς τῆς ἐλευθερίας, ὅπως καὶ ἡ ὑπερδημοκρατία εἶναι ὁ βέβαιος δολιοφθορεὺς καὶ καταλυτὴς τῆς δημοκρατίας· καὶ

ων δικαιωμάτων Ἡμεῖς, μετὰ Θεόν, εἰς Σέ, τοῦ Θεοῦ τὴν Μητέρα, καὶ μητέρα ἡμῶν ἔχομεν τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μας· ἀπὸ Σέ ἐλπίζομεν... τὴν στερέωσιν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ἀντίληψιν τοῦ Ὀρθοδόξου γένους, τὴν σκέπην τῆς εὐλαβοῦς Σου ταύτης Πολιτείας, πὺν εἶναι ἀφιερωμένη εἰς τὴν ἀμαχὸν Σου βοήθειαν. **Ναί, Παναγία Παρθένε Μαρία, Ὀνομα ποῦ εἶναι ἡ χαρά· ἡ παρηγορία, τὸ καύχημα τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν. Δέξαι τὴν νηστείαν, καὶ παράκλησιν τῶν ἁγίων τούτων ἡμερῶν, πὺν ἐκάμαμεν εἰς τιμὴν Σου, ὡς θυμίαμα εὐπρόσδεκτον καὶ ἀξίωσόν μας, καθὼς ἐδῶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν εὐλαβῶς ἀσπαζόμεθα τὴν ἁγίαν Σου.. ταύτην Ἐικόνα, ἔτσι καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν Παράδεισον νὰ ἰδοῦμεν αὐτὸ τὸ μακάριόν Σου πρόσωπον τὸ ὁποῖον νὰ προσκυνῶμεν... Ἀμήν.**

(Ἐκ τῶν τοῦ ἀειμνήστου Ἡλίου Μηνιατή)

δὲν ἔχομεν περιθώρια πρὸς τοιαύτας παρακινδυνεύσεις.

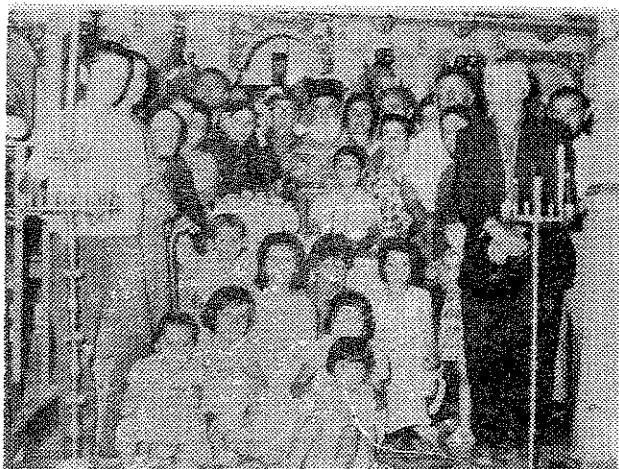
Τοῦτο δὲν ἔχομεν ἀντιληφθῇ ἐν Ἑλλάδι· καὶ οἱ ἐχθροὶ τῆς, ἀντεθνικαὶ καὶ ἀντορθόδοξοι προπαγάνδαι, δὲν ἀφίουν εὐκαιρίας ἀνεκμεταλλεύτους· οὔτε πολὺ νὰ νοπιάσουν χρειάζεται· ἡ μυνωπία μας ἢ ἡ χαυνότης μας, ἡ ἀδιαφορία μας καὶ ἡ χλιαρότης μας, ὁ φιλατομισμὸς μας, καὶ ὁ χαδελφισμὸς μας εἶναι τὰ καλύτερά των ὅπλα—ἰδικὰ των ὅπλα, ἰδικῆς μας κατασκευῆς· τῶν σφαλμάτων μας μόνον καὶ τῶν ἀδυναμιῶν μας, τῶν πολλῶν ἐλαττωμάτων μας ἐὰν ἐπωφελοῦνται, τοῦτο καὶ μόνον ἀρκεῖ διὰ νὰ μᾶς ἀποσυνθέσουν· τοῦτο ἀκριβὲς καὶ πρᾶττον καὶ προχωροῦν ἀδίστακτοι εἰς τὴν συστηματικὴν διάβρωσιν τῆς θερησκευτικῆς καὶ ἔθνικῆς συνειδήσεως τοῦ ἀνυπόπτου λαοῦ μας, ἐπωφελοῦμενοι καὶ τοῦ καμάτου μας ἀπὸ τόσων δοκιμασιῶν καὶ ἀπὸ τῶν σκληρῶν βιοτικῶν συνθηκῶν προσπαθοῦν νὰ μᾶς κάμψουν· μεθοδικῶς, μὲ δεξιότεχνον, χλιαίνουν καὶ ἀποχρωματίζουν τὴν ἔθνικὴν καὶ θερησκευτικὴν μας συνείδησιν, χωρὶς κἂν νὰ τὸ ἀντιλαμβάνωμεθα, καίτοι ἔχομεν ἤδη ἀπομακρυνθῇ ἀφαντάτως πολὺ ἀπὸ τὰς ἀμιγῆς ἰδικῆς μας παραδόσεις, δι' ὧν ἐγίναμεν οἱ ἐκπολιτισταὶ των, καὶ μᾶς ἔχουν ἀνεπιτρέπτως πολὺ παρασύρει εἰς ἀηδεσιάν τὴν μίμησιν τῶν ἰδικῶν των, ἀπὸ τὰς ὁποίας οὐδὲν ἔχει νὰ ζηλευσῇ ἡ ἑλληνοχριστιανικὴ μας παράδοσις.

Δὲν θὰ μακρηγορήσω οὔτε θὰ ἐκταδῶ εἰς τὰ αἷτια καὶ εἰς προσδιορισμὸν εὐθυνῶν· συνυπεύθυνοι εἴμεθα ὅλοι. Σύνολον καὶ ἄτομα, Ἐκκλησία καὶ Κράτος, λαὸς καὶ ἡγεσία. Θὰ προσδιορίσω μόνον τὴν θέσιν τοῦ ζητήματος ἐξ ἐπόψεως τῆς, κατὰ τὴν γνώμην μου, ὀφειλομένης θεωρήσεως αὐτοῦ ἐκ μέρους τοῦ Κράτους.

Ἐναντὶ τῆς δράσεως τῶν πάσης φύσεως προπαγανδῶν, τὸ Κράτος ὀφείλει νὰ λάβῃ θέσιν σαφῇ σκεπτόμενον ὡς ἑξῆς : ἡ ἀφίνω ἐλευθέρων τὸν ἀνταγωνισμὸν τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν πίστεων ἐν ὀνόματι τῆς ὑπερἐλευθερίας καὶ ὑπερδημοκρατίας, ἀδιαφόρῳ δὲ τίνες θὰ ἐπικρατήσουν καὶ τίνας ἐπιπτώσεις θὰ ἔχῃ ἐνδεχομένη ἐπικρατήσας ἀντεθνικῶν καὶ ἀντορθοδόξων ἰδεῶν καὶ πίστεων διὰ τὴν ἐπιβίωσιν καὶ ὑπόστασιν τοῦ ἔθνους· ἀλλὰ τοῦτο, δηλ. ὁ ἐλεύθερος ἀνταγωνισμὸς ἰδεῶν καὶ πίστεων, προϋποθέτει ἰσοδύναμον ἱκανότητα τῶν ἀνταγωνιστῶν πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν ἰδεῶν των καὶ πρέπει λοιπὸν τὸ Κράτος νὰ διερωτηθῇ : ἔχει ὁ λαὸς μου τόσην μόρφωσιν, τόσην ὀρμότητα, τόσην ἱκανότητα διὰ νὰ ὑπερασπίζῃ μὲ ἀκαταμάχητα ἐπιχειρήματα τὰς πεποιθήσεις του ἔναντι ἰσχυροδυνάμων ἀνταγωνιστῶν, διὰ νὰ δέχεται καὶ νὰ δίδῃ τὴν μάχην καὶ διὰ νὰ νικᾷ καταισχύνων τοὺς ἡττωμένους, λόγῳ τῆς

ἀσυνγκρίτου ὑπεροχῆς τῶν ἐθνικοθρησκευτικῶν μας ἀξιών; Ὅτι ὁ λαός μας στερεῖται εἰς μεγίστην ἔκτασιν τοιαύτης ἀπολογητικῆς καὶ μαχητικῆς ἱκανότητος πρὸς νικηφόρον ἰδεολογικὴν μάχην ἀρκεῖ νὰ καταδείξῃ ἡ ἄγνοια στοιχειωδῶν γνώσεων ἐπὶ θεμάτων τῆς θρησκείας μας ἐκ μέρους καὶ ἐπιστημῶν ἀκόμη.

Ὅταν ὁ τῶν πάντων ἀνατροπεὺς χιλιασμός, πλαστογράφος καὶ παραμορφωτὴς, ἀγιογραφικῶν χωρίων, ἅτινα ἐπικαλεῖται πρὸς παραπλάνησιν ἀπλοϊκῶν, σύνθεσις πασῶν τῶν ἀπ' αἰώνων αἱρέσεων καὶ καταλυτῆς ἀδιστακτοῦς πάντων τῶν ἐθνικῶν θεσμῶν καὶ λειτουργῶν τῶν, χαρακτηρίζεται, καίπερ τοιοῦτος ὢν, ὡς «γνωστὴ θρησκεία» διὰ τὰ ὑπαχθῆ εἰς διάταξιν τοῦ ὑφ' ἡμῶν τῶν ἰδίων οἰκτρότατα παρερμηνευομένου Συντάγματος, καὶ ἐργάζεται κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε νὰ ἀναγγεληθῇ πέρυσιν ἀπὸ μίαν καὶ μόνον πόλιν τῆς βορείου Ἑλλάδος, διὰ 200 παιδιὰ τῆς ἡρνήθησαν συμμετοχὴν εἰς τὴν πρωϊνὴν προσευχὴν τοῦ σχολείου, δηλώσαντα διὰ εἶναι χιλιασταί, ἐνῶ συγχρόνως ἀναγράφονται ὡς ὁρθόδοξοι εἰς τοὺς ἐνοριακοὺς μας καταλόγους· ὅταν οἱ εὐαγγελιστὰι φέρονται πρὸς ἡμᾶς ὡς ἀνευαγγελίστους—πρὸς ἡμᾶς ἀπὸ καὶ διὰ τῶν ὁποίων ἐγνώρισαν αὐτοὶ τὸ Εὐαγγέλιον—καὶ μετέρχονται πᾶν μέσον διὰ νὰ μᾶς ἐκπροτεσταντίσουν· ὅταν οἱ παπικοὶ κτίζουν ἀκωλύτως σὺντικονοὺς ναοὺς πρὸς ἄγρον ἀνυπόπτων ὁρθοδόξων εἰς τὴν χάριν παραπλάνησεως αὐτῶν, ἐπινοηθεῖσαν ὁμοιοτροποῦν πρὸς τὴν ἰδικὴν μας λατρείαν καὶ διακηρύττωσι δηθὲν πόθον ἐνώσεως, ἐνῶ, ἀντὶ ἐνώσεως, πιστοὶ εἰς Φλωρεντιανὴν νοοτροπίαν καὶ ἀπρέπειαν, ἐπιδιώκουν τὴν ὑποταγὴν ἡμῶν τῶν κατ' αὐτοὺς «ἀποχισθέντων»—εἰς ἐκείνους, τοὺς δηθὲν «ὁρθοδόξους», κατὰ πλήρη διαστροφὴν τῆς ἱστορίας καὶ κατ' ἐκδοχὴν ἡμῶν ὡς πολὺ ἀφελῶν ὅταν ὁ λαός μας πιστεύει μὲν εἰς Χριστόν, ἀλλὰ Χριστὸς τί εἶναι δὲν γνωρίζει νὰ ἐξηγήσῃ εἰς τοὺς ἀρνητὰς ἢ παρερμηνευτὰς του, ὅταν καὶ οἱ ἐπιστῆμονές μας ἀκόμη ἀγνοοῦν στοιχειωδέστατα θέματα τῆς θρησκείας μας; καὶ ἄλλα ἀντ' ἄλλων φρονοῦν καὶ λέγουν περὶ αὐτῶν· ταῦτα καὶ μόνον καὶ ἄλλα παρόμοια ἀναρίθμητα παραδείγματα ἀρκοῦν διὰ νὰ συναγάγῃ τὸ Κράτος συμπεράσματα περὶ τῆς ἰδεολογικῆς ἀνταγωνιστικῆς ἱκανότητος τοῦ λαοῦ μας· ἢ—διὰ νὰ κλείσωμεν τὸ ἀμείλικτον δίλημμα—θὰ εἴπῃ τὸ Κράτος: «Ἐπειδὴ ὁ λαός μου χωρὶς νὰ πταίῃ ὁ ἴδιος, στερεῖται τῆς ἱκανότητος πρὸς τοιοῦτον ἀνταγωνισμὸν καὶ πρὸς ἄμυναν ἐαυτοῦ καὶ τῶν πεποιθήσεών του καὶ ἐπειδὴ, σὺν ἐπαύσει τῆς ἀδυναμίας ταύτης, κινδυνεύῃ νὰ καταλυθῇ ἐν αὐτῷ τῷ οἴκῳ του, χωρὶς μῆτε νὰ θέλῃ μῆτε κἄν νὰ μαντεύσῃ τοὺς κινδύνους, διὰ τοῦτο: Ἐγώ, τὸ Κράτος, ἂν ὄντως εἶμαι Κράτος, καὶ ἂν θέλω νὰ μείνω Κράτος, ὁφείλω νὰ ἀναλάβω τὴν προστασίαν τοῦ λαοῦ μου καὶ τοῦ Ἑθνους, ὃ σπονδυλοῦται περὶ ἐμὲ ἀκριβῶς χάριν τῆς ἐλευθερίας του καὶ τῆς δημοκρατίας του, καὶ νὰ λαμβάνω πᾶν

Ἀπὸ τὸ τελεσθὲν μνημόσυνον ὑπὸ τοῦ ἱερέως Γεωργίου Μαμαρίδη τὴν 30 Ἰουλίου 1963 ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἁγίου Γεωργίου Παραρτήματος Μεσημερίου Χαλκιδικῆς ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ἐν Πόντῳ σφαγιασθέντων.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Ἐξεδήμησεν εἰς Κύριον καὶ ἐκηδεύθη τὴν 4 Ἰουλίου 1963 εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἁγ. Ἀποστόλων ἡ εὐλαβεστάτη Μαρίνα σύζυγος τοῦ τέως προέδρου ἡμῶν κ. Ἀλεξ. Κόντου. Τῆς νεκρωσίμου ἀκολουθίας προέστη ὁ Σεβ. Μαγνησίας κ. Χρυσόστομος. Ἡ ἀείμνηστος Μαρίνα ἐκοσμεῖτο πανθομολογουμένως μὲ ψυχικὰ χαρίσματα ἐκ τῶν σπανίως σήμερον ἀπαντωμένων. Ἡ μακροχρόνιος ἀσθενεία τῆς ἀπέδειξε τὸν ἀδελφάντινον χαρακτῆρά της. Ἡ ὑπομονὴ της εἰς τὰς θλίψεις καὶ τὰς μεταπτώσεις τοῦ προσκαίρου τούτου βίου ὑπῆρξεν ἀκαμπτος, ἡ πίστις της εἰς τὴν θείαν Πρόνοιαν ἀπαραμείωτος, ἡ εὐσέβειά της ὑποδειγματική, ἡ δὲ φιλαδελφία της ἀλησμόνητος. Διὰ ἀρετὰς της αὐτὰς ἀσφαλῶς ἡ δικαιοκρισία τοῦ Θεοῦ τῆς ἡτοίμασε τόπον ἐκλεκτὸν ἐν σκηναῖς δικαίων καὶ ἐν χώρᾳ ἀναπαύσεως.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦμεν θερμῶς τοὺς ἀδελφοὺς συνδρομητὰς τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας», ὅπως, εἰς περιπτώσεις ἀλλαγῆς κατοικίας των, γνωρίζουν, ἐγκαίρως τὴν νέαν διεύθυνσίν των εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος Κάνιγγος 32—Ἀθῆναι.

μέτρον νομοθετικὸν καὶ διοικητικόν, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει ἀκόμη καιρὸς, διότι οἱ ἐχθροὶ δὲν περιμένουν τὴν ἀφύπνισίν μου.

Ἐλευθερία εἶναι ὁ ἐκούσιος αὐτοπεριορισμὸς ἐκ σεβασμοῦ πρὸς τὰ δικαιώματα τῶν ἄλλων· δικαίωμα ὅμως τῶν ἄλλων δὲν εἶναι νὰ δροῦν ἀνθελληνικῶς καὶ ἀντορθοδόξως ἐν τῇ ὁρθοδόξῳ Ἑλλάδι ἐν ὀνόματι κακῶς νοουμένης καὶ ἔτι κἄνιον παρεχομένης ἐθνοφθόρου ἀσυνδοσίας».

Α.Ι.Φ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ - ΤΟΥ ΝΑΖΙΑΝΖΗΝΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Δυστυχῶς ὁ καλὸς Ἰοβιανὸς δὲν ἐβασίλευσεν ἐπὶ πολὺ. Μετὰ ἐπτάμηνον ἀπὸ τῆς ἀνόδου εἰς τὸν θρόνον, ἦτοι κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 364 ἀπέθανεν αἰφνιδίως. Διάδοχοι αὐτοῦ ἦλθον οἱ δύο ἀδελφοὶ Οὐαλεντιανὸς καὶ Οὐάλης. Ὁ μὲν πρῶτος ἀναλαβὼν τὴν διοίκησιν τῆς δύσεως, ὁ δὲ δευτέρως τῆς ἀνατολῆς. Ὁ Οὐαλεντιανὸς ἐνεφορεῖτο ὑπὸ ὀρθοδόξων φρονημάτων, ἀντιθέτως ὁ Οὐάλης ἦτο ἀρειανόφρων, ἔχων εἰς τὴν κακοδοξίαν ἐμπνευστὴν καὶ συμπομπόρα τὸν ἐξωλέστατον ἀρειανὸν ἐπίσκοπον Κων)πόλεως Εὐδόξιον, πρὸς οὗ καὶ ἐβαπτίσθη.

Ἀποθανόντος τοῦ Οὐαλεντιανοῦ ὁ Οὐάλης ἐγένετο μονοκράτωρ, καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἀπέφυγε τὴν δίωξιν τῆς ὀρθοδοξίας, βλέπων ὅμως ὅτι αὕτη σὺν τῷ χρόνῳ ἐξηλοῦτο καὶ ἐκρατύνετο, καὶ παρακινούμενος ἀπὸ τοὺς περικυκλοῦντας αὐτὸν ἀρειανοὺς ἐπισκόπους ἤρχισε τὰς πιέσεις. Μία Σύνοδος ὀρθοδόξων ἐπισκόπων ἀνατολικῶν καὶ δυτικῶν ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Καισαρείας Εὐσεβίου συνελθούσα εἰς τὰ Τύανα τῆς Καππαδοκίας περὶ τὸ φθινόπωρον τοῦ 366, εἰς ἣν παρευρέθησαν οἱ δύο φίλοι Γρηγόριος καὶ Βασίλειος, ὅστις ἐν τῷ μεταξύ εἶχε χειροτονηθῆ περὶ βύτερος τῆς ἐν Καισαρείᾳ Ἐκκλησίας, καὶ ὁ γέρον ἐπίσκοπος Ναζιανζοῦ Γρηγόριος καὶ καταδικάσας τὰς ἀποφάσεις τῆς ἐν Ἀρμίνῳ ἀρειανίζουσας συνόδου, ἐξήγγειλε τὸ μένος τῶν ἀρειανῶν ἐπὶ μάλιν, ὥστε ἡ περιστοιχίζουσα τὸν αὐτοκράτορα φαυλοκρατία νὰ πείσῃ αὐτὸν ἐν τέλει ὅπως κινήσῃ πόλεμον ἐναντίον τῆς ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τῶν ὁμολογούντων αὐτήν.

Ὁ Βασίλειος, περιπεσὼν εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ ἐπισκόπου τοῦ Εὐσεβίου παρασυρθέντος ἐκ συκοφαντικῶν εἰσηγήσεων φθονερῶν κληρικῶν, ἡγαγὰσθῃ νὰ φύγῃ εἰς τὸ προσφιλὲς ἐρημητήριόν του. Ἀλλ' ἡ ὁσημέραι ἐπιδεινουμενὴ κατάστασις ἐκ τοῦ ἐγεσθέντος διωγμοῦ κατέστησαν τὴν ἐπάνοδον τοῦ Βασιλείου ἀπαραίτητον. Ὁ Γρηγόριος ἀναλαβὼν νὰ μεσολαβήσῃ διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῶν σχέσεων μετὰ τοῦ Βασιλείου καὶ τοῦ ἐπισκόπου τοῦ κατῶρθωσε νὰ πείσῃ ἀμφοτέρους ὅτι ἡ χαλεπότης τῶν περιστάσεων ἀπῆτει συντονισμόν δυνάμεων πρὸς ἀντιμέτωπον τῶν κινδύνων, καὶ ὁ δυνάμενος ὀφείλει νὰ προσφέρῃ τὰς ὑπηρεσίας του ὑπὲρ τῆς ἀπειλούμενης ὀρθοδοξίας. Συνεπῶς ὁ μὲν ἐπίσκοπος συνιστᾷ νὰ ἀνακαλέσῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας τὸν Βασίλειον τὸ ταχύτερον, ὁ δὲ Βασίλειος ὤφειλε ἀνευ ἀναβολῆς νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἡσυχαστήριον καὶ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν θέσιν του. Οὕτω, χάρις εἰς τὸν Γρηγόριον, συμφιλιώθη ὁ ἐπίσκοπος Καισαρείας μετὰ τὸν Βασίλειον, καὶ ἐν συνεννοήσει κατεβλήθη κοινὴ πάντων τῶν ὀρθοδόξων προμάχων τῆς πίστεως προσπάθεια, ἵνα ἐν συνασπισμῷ ἀρραγεί καὶ ἀδιασπᾶστω ἀποκρουσθῇ πᾶσα ἀπόπειρα τῶν κακοδόξων, οἵτινες προστατεύομενοι ὑπὸ τοῦ Οὐάλεντος ἤρχισαν νὰ πολιορκοῦν ἀπὸ πολλοῦ τὴν Καππαδοκίαν, ἐπιζητοῦντες εὐκαιρίαν νὰ καταλάβουν τὰς ἐκκλησίας.

Μετ' ὀλίγον ἀπὸ τῆς ἐπάνοδου τοῦ Βασιλείου εἰς

Καισαρείαν, ἦτοι περὶ τὰ τέλη τοῦ 370 ἔτους, ἀποθνήσκει ὁ ἐπίσκοπος Εὐσεβίος, οἱ δὲ Καισαρεῖς ἐκτιμῶντες τοῦ Βασιλείου τὴν μεγάλην ἀξίαν καὶ λόγῳ ἡθους καὶ λόγῳ μορφώσεως καὶ πρὸ μεγάλου κινδύνου διατελοῦντες εἰσορμήσεως ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν ἀρειανῶν, καὶ μὴ βλέποντες ἕτερον καταλληλότερον πρὸς ἀντιμέτωπον τοῦ κινδύνου, κληρὸς καὶ λαὸς ψηφίζουσι τὸν Βασίλειον Ἐπίσκοπον. Ἐπιτυχέστερα ἐκλογή δὲν ἦδύνατο νὰ γίνῃ. Καὶ εἰς αὐτὴν βεβαίως πολὺ συνετέλεσεν ὁ φίλος Γρηγόριος, ὡς ἐκπρόσωπος τοῦ πατρὸς του γράφων καὶ συνιστῶν τὰ προσήκοντα εἰς τοὺς Καισαρεῖς, καὶ τοὺς ἐπισκόπους ὥστε, πᾶσα τυχὼν ἀντίδρασις νὰ ἐξουδετερωθῇ καὶ ἡ ἀνάδειξις τοῦ Βασιλείου ἐξασφαλισθῇ. Διὰ τῆς τροβολῆς τοῦ Βασιλείου εἰς τὸν θρόνον τῆς Καισαρείας τὰ σχέδια τῶν ἀρειανῶν διεσκεδάσθησαν, ὁ δὲ Οὐάλης μένεα πνέων κ. τὰ τοῦ Βασιλείου ἀφοῦ ἐξήντησε πρῶτον πᾶσαν πονηρίαν ἵνα προσεταιρισθῇ αὐτὸν πρὸς τὸ ἴδιον φρόνημα ἐπεχείρησεν νὰ μετέλθῃ ἐναντίον του καὶ ἀπειλὰς, πέμψας κατ' ἀρχὴν τὸν ἐπαρχον Μόδεστον, μεταβάς ὕστερον εἰς Καισαρείαν καὶ ὁ ἴδιος, ἀλλ' αὐτοπροσώπως ἀντελήφθη ὅτι ὁ χαρὰ κτῆρ τοῦ Βασιλείου ἦτο ἀδαμάντινος.

Ὁ θεῖος Γρηγόριος, ὅστις ὑψήρξε τοῦ Βασιλείου μετὰ τὴν εἰς ἐπίσκοπον χειροτονίαν του ὁ ἀγαθὸς σύμβουλος, ὁ παρήγορος εἰς τὰς θλίψεις καὶ συναθλητὴς εἰς τὸν κοινὸν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως ἀγῶνα, μετὰ τῶν ἄλλων ἀνδραγαθημάτων τοῦ Βασιλείου εἰς τὸν αὐτὸν ἐπιτάφιον λόγον ἀφηγεῖται καὶ τὴν συνέντευξιν τοῦ αὐτοκράτορος μετὰ τοῦ ἐπισκόπου εἰς τὸ διακονικὸν τοῦ Ναοῦ, διότι ὁ Γρηγόριος, ὡς λέγει, ἦτο παρὼν καὶ ἤκουσε τὸν ἀπτόητον ἐπίσκοπον νὰ ἀπαντᾷ καταλλήλως εἰς τὴν θρασυτητα τοῦ ἀπειλοῦντος αὐτοκράτορος.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἀπὸ τὴν πανήγυριν τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου ἐν τῇ παρὰ τὰ Μέγαρα ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Σεβ. Σαλαμίνος κ. Γερωντίου, λειτουργοῦντος αὐτοῦ, καθ' ἣν ἐγένετο ἡ ἐπένδυσις 30 ἀπόρων παιδῶν ὑπὸ τῶν ἐν αὐτῇ ἀσκουμένων μοναζουσῶν.

ΑΠΟ ΤΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ

—Νά ιδῶ τὴν γλῶσσάν σου.

Λέγει ὁ ἱατρὸς καλούμενος νὰ ἐξετάσῃ ἀσθενή. Καὶ ὅταν ἡ γλῶσσα εἶναι ἀκάθαρτος, ὁ ἱατρὸς ἐννοεῖ ὅτι ὁ ἀσθενὴς ἔχει ἀνάγκη καθάρσεως.

Τοιοῦτοτρόπως ἀπὸ τὴν γλῶσσαν, ἥτοι ἀπὸ τοὺς λόγους μας, εἰς ἐμπειροσίων ψυχῶν ἱατρὸς δύναται νὰ ἐννοήσῃ τὴν κατάστασιν τῆς ψυχῆς μας. Καὶ διατὶ μόνον ὁ ἱατρὸς; Καὶ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι δυνάμεθα αὐτοεξεταζόμενοι νὰ τὴν ἐννοήσωμεν.

Τίνι τρόπῳ;

Βλέποντες τὴν γλῶσσάν μας, ἥτοι προσέχοντες ποῖα ἐπίστρωσις ἐπικάθεται ἐπ' αὐτῆς, καὶ τί ἐξέρχεται ἐκ τοῦ στόματός μας.

Βλέπομεν ὕβριν, βλέπομεν καταλαλίαν, βλέπομεν συκοφαντίαν, βλέπομεν ὑποκρισίαν, βλασφημίαν, δόλον, ψεῦδος; Βλέπομεν κολακείαν, καύχησιν, λοιδορίαν, διαβολήν, ἀργολογίαν, αἰσχρολογίαν, εὐτραπείαν, αὐθάδειαν, καὶ ἄλλους πονηροὺς λόγους ἐκ πονηρῶν ἐσωτερικῶν ἐπιθυμιῶν νὰ προχέωνται ἀπὸ τοῦ στόματος ἡμῶν; Τότε ἰδοὺ τὰ ἀσφαλῆ σημεῖα περὶ τοῦ ὅτι ἡ ψυχὴ μας ἀσθενεῖ καὶ ἔχομεν ἀνάγκην ἠθικῆς καθάρσεως. «*Ἐκ γὰρ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας ὕμῶν. λέγει ὁ Κύριος, τὸ στόμα λαλεῖ*» (Λουκ. 6, 45). Ὁ δὲ Ἀδελφός Ἰάκωβος γράφει: «*Ἐξ τῆς ἐν λόγῳ οὐ πταίει, οὗτος τέλειος ἀνὴρ δυνατὸς χαλινγεῖν καὶ ὄλον τὸ σῶμα. Ἡ γλῶσσα μικρὸν μέλος ἐστὶ καὶ μεγαλαυχεῖ, ἡ γλῶσσα πῦρ, ὁ κόσμος τῆς ἀδικίας. ἡ γλῶσσα καθίσταται ἐν τοῖς μέλεσιν ἡμῶν ἡ σπιλοῦσα ὄλον τὸ σῶμα καὶ φλογίζουσα τὸν τροχὸν τῆς γενέσεως καὶ φλογίζομένη ὑπὸ τῆς γενέσεως. τὴν γλῶσσαν οὐδεὶς δύναται ἀνθρώπων δαμάσαι· ἀκατάσχετον κανόν, μεστὴ τοῦ θανατηφόρου. Ἐν αὐτῇ ἐυλογοῦμεν τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα, καὶ ἐν αὐτῇ καταρώμεθα τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ γεγονότας· ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος ἐξέρχεται εὐχὴ καὶ κατάρα. Οὐ χρὴ, ἀδελφοί μου, ταῦτα γίνεσθαι*» (Ἰάκωβος Γ' 2 - 12).

ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν 15)28 Ἰουλίου ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου εἰς τὸν Συνοικισμόν Ἀγίας Παρασκευῆς, παρὰ τὴν θέσιν Τσακός, ἱεουργοῦντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἐπισκόπου Γαρδικίου κ. Αὐξεντίου.

Ἐπίσης τὴν 20 Ἰουλίου π. ἡ. ἐγένοντο τὰ ἐγκαίνια τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ ἁγ. Προφ. Ἡλιοῦ τοῦ Παρ)ματος Βερδικούσσης Ἐλασσόνος ἱεουργοῦντος τοῦ Σεβ. Μαγνησίας κ. Χρυσοστόμου.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ

Τὴν 6)19 Σεβρίου, ἑορτὴν τοῦ Ἀρχιστρατήγου Μιχαήλ, πανηγυρίζει τὸ ἐν Παιανίᾳ φερόνυμον ἱερὸν ἡσυχαστήριον, με ἀρχιερατικὴν χοροστασίαν. Συγκοινωνία ἀπὸ Θεσσαλίας, Λεωφορεῖα Παιανίας καὶ Κορωπίου 18η στάσις.

Ο ΣΕΙΣΜΟΣ

Φοβερός σεισμὸς κατέστρεψε τὴν μεγαλόπολιν τῶν Σκοπίων τῆς γείτονος Γιουγκοσλαβίας. Εἰς ὀλίγα δευτερόλεπτα κτίσματα γιγαντιαία μετεβλήθησαν εἰς σωροὺς ἐρειπίων, χιλιάδες νεκροί, δεκάδες χιλιάδες τραυματίαι τὰ θύματα τῆς τρομερᾶς θεομηνίας, διότι, κατὰ τὴν ὥραν τοῦ σεισμοῦ, 4 π. μ., εὐρίσκοντο ὅλοι οἱ κάτοικοι κοιμώμενοι ἀμέριμνοι ἐπὶ τῶν κλινῶν τῶν.

ΟΙ ΠΕΛΑΡΓΟΙ

Διατὶ ὁμως, ἐφ' ὅσον κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου, «οἷτε ἐν στρούθῳ πίπτει εἰς τὴν γῆν, ἀνεν (τοῦ θελήματος) τοῦ Πατρὸς ἡμῶν» (Ματθ. 10, 29), ὁ σεισμὸς ἐγένετο εἰς τοιαύτην ὥραν, ὥστε νὰ ὑπάρξουν τοσαῦτα θύματα; Διότι, κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν, ἡ ἐπιφερομένη κατὰ τῆς πόλεως θεομηνία προεμηνύθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν πόλιν πρὸς μετάνοιαν καὶ σωτηρίαν τῶν πολιτῶν αὐτῆς, πρὸ δέκα πέντε ἡμερῶν διὰ τῶν ἀλόγων πτηνῶν, τῶν πελαργῶν τῆς πόλεως διὰ τῶν πελαργῶν; καὶ διὰ τῶν πελαργῶν, ὅσονδηποτε παράδοξοι καὶ ἂν φαίνεται εἰς τοὺς πολλούς.

Δέκα πέντε ἡμέρας πρὸ τοῦ φοβεροῦ σεισμοῦ, πάντες οἱ πελαργοὶ τῆς περιφερείας Σκοπίων, ἐφόνευσαν τοὺς ἐν ταῖς φωλεαῖς ἀπέρους νεοσσούς των, (οἱ πελαργοὶ διακρίνονται διὰ τὴν φιλοστοργίαν των), καὶ ἀνεχώρησαν ἅπαντες, ἐν μηνὶ Ἰουνίῳ, ἐν ᾧ ὡς γνωστὸν ἀναχωροῦν διὰ τὰς θερμὰς χώρας τὸ φθινόπωρον· τὸ γεγονός ποικιλοτρόπως ἐσοχολιάσθη εἰς τὰς ἐφημερίδας, καὶ ὑπὸ ἐπιστημόνων· παρὰ ταῦτα παρέμεινε μυστήριον ἀνεξιχνίαστον, διότι λείπει ἡ πρὸς τὸν Θεὸν πίστις ἀπὸ τοὺς σημερινούς ἀνθρώπους.

ΚΑΛΟΥΜΕΘΑ ΕΙΣ ΜΕΤΑΝΟΙΑΝ

Διὰ τὸ γεγονὸς τοῦτου καλούμεθα πάντες ὑπὸ τοῦ Δικαίου, Ἰσχυροῦ καὶ Μακροθύμου Κριτοῦ, «τοῦ μὴ ὀργὴν ἐπάγοντος καθ' ἑκάστην ἡμέραν» (ψαλ. 70ς) εἰς ἐπιστροφὴν, καὶ μετάνοιαν. Διότι ἐὰν δὲν ἐπιστραφῶμεν «τὴν ρομφαίαν αὐτοῦ σπλῶσει, τὸ τόξον αὐτοῦ ἐνέτεινε, καὶ ἐν αὐτῷ ἠτοίμασε σκευὴ θανάτου» (αὐτόθι) τὸ κακὸν ἐπλόκονασε, ἐνεργεῖται ὑπὸ τῶν πολλῶν «ξετσιπῶτα» χωρὶς ἔλεγχον συνειδήσεως. Εἰς τὰ προμηνύματα τοῦ Θεοῦ ἀπαντῶμεν διὰ τῆς προκοπῆς μας ἐπὶ τὸ χεῖρον ὥς ποτε οἱ ἐπὶ Νῶε, τῶν ὁποίων τὸ τέλος εἶναι γνωστὸν τοῖς πάσι.

ΕΥΟΙΩΝΟΙ ΕΠΙΠΤΩΣΕΙΣ

Εἰς τὸν πάστορα τῶν Προτεσταντῶν (Εὐαγγελικῶν) τὸν πολὺν κ. Ζωδιάτην δὲν ἐπετράπη ἡ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ νέου εἰσοδός του, ξένην ὑπηκοότητα κεκτημένου, ὡς ἀνεπιθυμήτου, λόγῳ τῆς μεγάλῃς ἐν Ἑλλάδι προσηλυτιστικῆς του δράσεως· τοῦτο διεπιστώθη διὰ τῆς «μεγαλυτέρας πορακολουθήσεως ὑπὸ τῶν ἀρμοδίων τῆς δράσεώς του, ἥτις κατέστησεν ἀναπόφευκτον τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασιν περὶ ἀπομακρύνσεώς του» (3ῆμα 9-8-63) ἐξύπνησαν διὰ τοῦ τελευταίου πανελληνιοῦ θεοδόξου συναγερμοῦ αἱ συνειδήσεις τῶν ὁργάνων τῆς ἀσφαλείας, καὶ τὰ πράγματα τῆς χώρας μας εἰσέρχονται εἰς νέαν φάσιν. Οἱ φύλακες ὁμως ἄς γρηγοροῦν.

Λόγῳ πληθώρας ἐπικαίρου ὕλης ἡ συνέχεια τοῦ ἄρθρου «Ἡ ὠφέλεια ἐκ τῆς μελέτης τοῦ θείου γραφῶν» ἀναβάλλεται διὰ τὸ ἐπόμενον φύλλον.

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Κατὰ τὰς πονηρὰς ταύτας ἡμέρας, κατὰ τὰς ὁποίας κυκλοφοροῦν μυριάδες ἐντύπων κακοδόξου ἀλλὰ καὶ αἰσχροῦ περιεχομένου, εἰς τὴν πανταχόθεν ἐπιβουλευομένην Ὁρθόδοξον Ἑλλάδα μας, εἶναι ἀνάγκη ἀπόλυτος νὰ ἀκούηται διάτορος ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας».

Ὅθεν ἐπιβεβλημένον καθήκον ὄλων τῶν ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην ἀδελφῶν εἶναι ἡ διάδοσις αὐτῆς διὰ τῆς ἐγγραφῆς νέων συνδρομητῶν, καθ' ὅσον οὕτω προσφέρομεν ἀνεκτίμητον ὑπηρεσίαν εἰς τὴν ἱερὰν ὑπόθεσιν τῆς Ὁρθοδοξίας, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἀγωνιζόμεθα.

ΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΩΝ ΧΙΛΙΑΣΤΩΝ

Οἱ Χιλιασταί, οἱ καὶ «μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβά» αὐτοαποκαλούμενοι ἀποδρασθέντες ἀπὸ τὰς ἐν Ἑλλάδι προσηλιτιστικὰς ἐπιτυχίας των, καὶ θεωρήσαντες αὐτὴν «ἀγρὸν ἀπερίφρακτον» ἀπεφάσισαν τὴν σύγκλησιν διεθνούς χιλιαστικοῦ συνεδρίου ἐν μέσαις Ἀθήναις. Ἡ Κυβέρνησις, κατὰ τινὰς πληροφορίας πιεσθεῖσα ὑπὸ ξένων Πρεσβειῶν ἰσχυρῶν Κρατῶν, ἔδωκε τὴν ἄδειαν τῆς συγκλήσεως τούτου. Αἱ ἐπανειλημμέναι πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διαμαρτυραὶ τῆς ἱερᾶς Συνόδου, ἀξιούσης τὴν ματαίωσιν τοῦ συνεδρίου δυστυχῶς οὐδὲν ἀποτέλεσμα ἔφερον. Καὶ τότε ὁ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὸς Λαὸς ἀντιπροσωπευόμενος ἀπὸ 40 μεγάλας θρησκευτικὰς, ἐθνικὰς καὶ ἐπαγγελματικὰς ὁργανώσεις, ἀνέλαβε τὴν περιφρούρησιν τοῦ παραβιαζομένου Ἑλληνικοῦ Συντάγματος, τῶν Θρησκευτικῶν καὶ Ἑθνικῶν αὐτοῦ παραδόσεων, καθ' ἣν εἶχε ἱερὰν ὑποχρέωσιν, καὶ τὸ θαῦμα συνετέλεσθη.

ΕΝ ΤΗ ΕΝΩΣΕΙ Η ΔΥΝΑΜΙΣ

Διὰ τοῦ συνταχθέντος ὑπὸ τῶν 40 ὁργανώσεων ψηφίσματος, μᾶλλον τελεσιγράφου, πρὸς τὴν Κυβέρνησιν, ἠξίουσαν αὐταὶ τὴν ματαίωσιν τοῦ συνεδρίου τῶν Χιλιαστῶν, καὶ ἀπάντησιν τῆς Κυβερνήσεως πρὸς τὰς ὁργανώσεις ἐντὸς τακτῆς προθεσμίας, τῆς ὁποίας παρερχομένης θὰ ἀνελάμβανον αὐταὶ μόναι κατὰ τρόπον δυναμικὸν τὴν ματαίωσιν αὐτοῦ.

Η ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἡ ματαίωσις τοῦ συνεδρίου τῶν «Χιλιαστῶν» θεωρεῖται ὡς μία περιφανὴς νίκη τῆς Ὁρθοδοξίας κατὰ τῶν αἰρετικῶν γενικῶς, οἱ ὅποιοι ὑπὸ διαφόρους ὀνομασίας ἐπιδιώκουν τὴν ἐξαφάνισιν αὐτῆς καὶ τὴν ἀποσύνθεσιν τοῦ ἐνδόξου Ἑλληνικοῦ ἡμῶν Ἔθνους. Ἡ νίκη αὕτη θὰ ἔχῃ οὐχὶ μόνον διὰ τὸ παρὸν ἀλλὰ καὶ διὰ τὸ μέλλον ἐπωφελεῖς διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὸ Ἔθνος ἐπιπτώσεις.

ΚΑΘΑΡΣΙΣ ΤΟΥ ΚΛΗΡΟΥ

Ὁ ἄμμος ἐκ τοῦ χιλιασμοῦ κίνδυνος ἀπεσοβήθη, χάρις εἰς τὴν ἐξέγερσιν ὄλων τῶν ὀρθοδόξων. Παρα-

μένουν ὁμως τὰ αἷτια, τὰ ὁποία ἐδὴμ οὐργησαν τὰ θύματα τοῦ χιλιασμοῦ, ἐν ἐκ τῶν ὁποίων εἶναι καὶ τὸ πλεονάσαν κακὸν παράδειγμα τῶν κληρικῶν. Γὰρ ἄλλας δυστυχῶς «ἐμωράνθη», διὰ τοῦτο ἡ τόση σήψις καὶ δυσωδία εἰς τὴν σημερινὴν Κοινωνίαν. Δεύτερον βῆμα λοιπὸν πρὸς σωτηρίαν τοῦ Ἔθνους «ἡ κάθαρσις τοῦ Κλήρου». Ἡ χειρουργικὴ μάχαιρα ἄς τεθῇ εἰς ἐνέργειαν.

Η ΗΜΕΤΕΡΑ ΣΥΜΒΟΛΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΝΙΚΗΝ

Ἐκ τῶν πρώτων ἡ ἡμετέρα «Πανελληνίος Θρησκευτικὴ καὶ Ἑθνικὴ Ὁρθόδοξος Κοινωνία» (παλαιοεργολογιτῶν) ἔσπευσε νὰ δώσῃ τὸ «παρὸν» εἰς τὸν «συναγεαγμένον» τῶν Ὁρθοδόξων. Διέδρεσε τὰς τεραστίας δυνάμεις τῆς πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς νίκης, ἐξέδρεσε τὰς ἀπόψεις τῆς εἰς τοὺς ἐκπροσώπους τῶν ὁργανώσεων ἀπὸ τοῦ Βήματος «τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν». Συμμετέσχε δι' ἐνὸς μέλους τοῦ Δ. Συμβουλίου τῆς εἰς τὴν ὑπὸ τῆς Συνελεύσεως τῶν Σωματείων ἐκλεγείσαν ἐπταμελῆ ἐπιτροπὴν ἀγῶνος, ἐγγραφείσα πρώτη εἰς τὸν κατάλογον τῶν συνελθόντων σωματείων, κατὰ δίκαιον λόγον, ὡς ἀποτελοῦσα μίαν συνεχῆ διαμαρτυρίαν, κατὰ τῆς πλάνης καὶ ἐν ἀπόρρητον ὀχυρὸν κατὰ πάσης ὑπὸ τῶν αἰρετικῶν μελετωμένης κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ Ἔθνους ἐπιβουλῆς.

ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΟΡΓΑΝΩΣΕΩΝ

Καθήκον ὄλων τῶν ὀρθοδόξων ὁργανώσεων εἶναι νὰ διατηρήσουν καὶ εἰς τὸ μέλλον τὴν συνεργασίαν των, ἥτις τόσον ἐπωφελεῖς ἀπεδείχθη ἐν τῇ πράξει, διὰ τὴν Ὁρθόδοξον καὶ τὸ Ἔθνος. *Πρέπει διὰ τῆς ἐνώσεώς των, διατηρουμένης τῆς αὐτοτελείας των, νὰ ἀποτελέσουν ἐν σύνολον ἰσχυρόν, σεβαστὸν εἰς τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς καὶ πολιτικοὺς φίλους, φοβερόν δὲ εἰς τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ὁρθοδοξίας.*

Ο ΤΥΠΟΣ

Ὁλος ὁ τύπος τῆς Χώρας, ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐξαιρέσεως, ἐτέθη παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν Ὁρθοδόξων, ἐξυπηρετήσας τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἔθνος. Εἰς ἄλλη νοτήλην ἀναδημοσιεύομεν περισπούδαστον ἄρθρον τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν κ. Φιλιππίδου, δημοσιευθέντος εἰς τὴν «Καθημερινήν».

ΟΙ ΜΥΘΟΙ ΤΩΝ ΚΑΘΟΛΙΚΩΝ

Ὑφ' ὄλων τῶν Χριστιανῶν ὄλων τῶν αἰώνων πιστεύεται ὅτι ἡ Θεοτόκος ἐκοιμήθη καὶ ἐτάφη εἰς τὸ χωρίον τῆς Γεθσημανῆ. Οὕτως ἐπίστευον καὶ οἱ Καθολικοί. Δι' ὃ καὶ κατέβαλον ἀπεγνωσμένας προσπάθειας διὰ τὴν ἀπὸ τῶν Ὁρθοδόξων ἀρπαγὴν τοῦ πανσέπτου τάφου τῆς Θεοτόκου, τὸ ὅποιον καὶ ἐπέτυχον κατὰ τὸ 1666. Κατὰ τὸ 1757 ὁμως ἐπεστράφη καὶ πάλιν εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους. Ἐκτοτε κατεβλήθησαν ὅπ' αὐτῶν προσπάθειαι δημιουργίας τοῦ γνωστοῦ μύθου περὶ τῆς δῆθεν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐν Ἐφέσῳ, συνεργούντων πρὸς τοῦτο ἐσχάτως καὶ τῶν Τούρκων διὰ λόγους τουριστικούς. Ἐπ' αὐτοῦ θὰ ἐπανεέλθωμεν εἰς τὸ ἐπόμενον.